

Професор Божидар Митровић, доктор правних наука

Научна школа «Непрекидности (слоВенског) права и културе»

Резиме рада

У згради Међународног независног еколошко-политолошког универзитета (МНЕПУ) 19. децембра 2014. године у оквиру катедре Међународног, словенског и еколошког права неколико универзитета, институт Руске академије наука, телевизија «Просвешћење» и издавачка кућа «КолоВенија» из Београда потписали су «Општи међународни споразум о организацији и учешћу у мултидисциплинарним научним истраживањима словенског права, културе и историје Словена», у оквиру којег сам одређен за председника Научног савета ових истраживања, будући да сам иницирао овај споразум, а моја вишедисциплинарна истраживања узета за основу овог споразума и даљег научно-истраживачког рада о непрекидности права, културе и историје Словена од епоха Лепенског Вира и Винче. Већ почетком следеће године поводом прославе Дана светог Саве на истом универзитету отворио је врата, може се слободно рећи, изграђени «Музеј-кабинет, библиотека НЕПРЕКИДНОСТИ СЛОВЕНСКОГ ПРАВА И КУЛТУРЕ ОД ЕПОХА ЛЕПЕНСКОГ ВИРА И ВИНЧЕ».

Тиме је установљена Научна школа «Непрекидности (слоВенског) права и културе» и студентима је преношено знање о непрекидности права и културе у величанственим, музејским условима.

На универзитету МНЕПУ сам на теоријском и на нивоу адвокатске праксе указивао на непрекидност права и културе. Тиме сам демонстрирао да непрекидност права није апстрактан теоријски став, већ да је то значајно и за остваривање елементарних права у судници у савременом правосуђу. Без тих изворних знања древних Словена и данас је тешко бранити слободе у савременом правосуђу.

Кључне речи и појмови:

право, Аз, Коло, наПраво, СлоВенско право, велики системи права, породице права,

Рад

У уџбенику «Словенско право» сам изложио историјски преглед различитих научних школа, од којих су многе биле основ за покоривање народа некој идеологији, док су друге биле основ за супротстављање таквим покоривањима. Тако је и универзитетска Научна школа НЕПРЕКИДНОСТИ ПРАВА И КУЛТУРЕ један облик обједињавања Словена у тренутку када се на словенском простору развија братоубилачки рат усмерен на још једно драстично етничко чишћење Словена и потискивања Русије ради стварања још једне тампон зоне ИнтерМаријум осмишљене у Ватикану.

У кабинету Музеју «НЕПРЕКИДНОСТИ СЛОВЕНСКОГ ПРАВА И КУЛТУРЕ ОД ЕПОХА ЛЕПЕНСКОГ ВИРА И ВИНЧЕ» на трећем спрату универзитета МНЕПУ и у библиотеци на петом спрату истог универзитета и под истим називом, предавао сам дисциплине «Словенско право», «ЕтРуско-римско право», «Рекламационо право», Међународно јавно право и «Адвокатура и адвокатска делатност». Тиме сам и на теоријском и на нивоу адвокатске праксе указивао на непрекидност права и културе. Тиме сам демонстрирао да непрекидност права није апстрактан теоријски став, већ да је то значајно и за остваривање елементарних права у судници у савременом

правосуђу. Без тих изворних знања древних Словена и данас је тешко бранити слободе у савременом правосуђу.

А. О застарелим теоријама о човечанству као зликовачкој организацији и сталном нестајању култура и цивилизација

Историчари, археолози, филолози и други научници, чак и у Руској академији наука (РАН) и САНУ:

- I. прихватили су «геноцидне концепције», по којима народи, културе и цивилизације, с једне стране – стално нестају, а с друге стране – стално настају нови народи, иако видимо да чак и у XX веку, прављење нових нација, на пример, «Босанаца/Бошњака», «Црногораца», «Украјинаца», представља вештачко дробљење словенског етноса од стране Запада (по моделу који је описан у «Записима о Галском рату» Гаја Јулија Цезара), које је усмерено на потискивање руског и српског народа, који је себе називао све до 1848. године општим називом: Рас, који лежи и у основи назива Русија/Русија,
- II. изградили су сопствене забране у области истраживања једне научне гране, у коју не пуштају било којег другог истраживача, из других наука, и поред тога што, услед такве затворености, сами нису у стању да пруже било какве разумне одговоре на кључна питања историје Словена до V века. Апсолутно је очигледно да се наука не може развијати без међудисциплинарних истраживања.

Такве застареле концепције основано је извргао критици, и чак исмејао, амерички археолог Метју Џонсон у својој књизи «Археолошка теорија».¹

Истраживања у области биохемије и ДНК генеалогije већ дају далеко прецизније доказе о **непрекидности постојања (на)рода и хаплогрупа** и да је хаплогрупа Словена/Руса R1a зачета пре 12 200 година у епохи Лепенског Вира.

У предмету изучавања и излагања правне дисциплине «Словенско право» стављам у први план **непрекидност (словенског) права и културе од епоха Лепенског Вира и Винче**, без обзира на све природне и друштвене катаклизме које прате ту непрекидност. Тако је болшевизам, као незабележена у историји човечанства катаклизма, могуће, по размерама, равна Римској револуцији 510/509. г. п.н.е. уклонила са сцене целе слојеве руског становништва а и само «Словенско право», као некада славну и важну научну и образовну дисциплину, коју сам привремено обновио на Универзитету МНЕПУ, после скоро целог века – 2014. године.

А. О великим правним системима (О породицама права)

У свим престижним систематизацијама права у свету «Словенско право» се признаје као посебан систем права односно одвојена породица права².

Словенско право су престали да изучавају због Првог хазарског пуча, који су финансирани «амерички» банкари, Немачка војна команда и Ватикан, преко

¹ Метју Џонсон: «Археолошка теорија», превод на српски «Клио», Београд, 2008. г.

² John Wigmore «The Panorama of the World's Legal Systems», 1203 pages, Washington Law Book Company, 1936.

✓ Рене Давид «Основные Правовые Системы современности», «Прогресс», Москва, 1967, 1988, 1999. г.

✓ Саидов А. Х. «Сравнительное правоведение», «Юрист», Москва, 2003. г.

✓ Марченко М.Н. «Сравнительное Правоведение», «Зерцало», Москва, 2001. г.

✓ Марченко М.Н. «Правовые системы современного мира», Москва, «Зерцало», 2001. г.

✓ Саидов А. Х. «Сравнительное правоведение и юридическая география мира», Москва, 1993. г.

✓ «Правовые Системы стран мира, энциклопедическое-справочное издание», под редакцией: Решетникова и Сухарева, «Юридическая литература» (1 издание) и «Норма» (2 и 3 издания), Москва 1993, 2001, 2003. г.

јеврејског банкара Парвуса (Александр Львович Парвус, право име Израилъ Лазаревич Гельфанд), који се одвијао у две антируске фазе:

1. у првој фази као такозвана *Фебруарска револуција 1917. године*, коју су значајно помогли Британци да Руска армија не би заузела Константинопољ,
2. у другој фази као такозвана *Октобарска револуција 1917. године* у чијим војно-револуционарним комитетима није било ни 1% Руса, што је за мене био прави шок када сам сазнао у Русији 1987. године, а чији су циљеви и задаци били:
 - a. да сруше Руско царство и ликвидирају руског цара,
 - b. да избаце Русију из Првог светског рата,
 - c. да успоставе монопол на извоз националног блага и рудних, нафтних и других привредних богатстава из Русије (СССР-а),
 - d. да руски језик замене на есперанто, због чега су у већини градова формирали центре за есперанто, али пошто Лењин није испунио овај задатак на њега је извршен атентат, од последица којег је касније умро јер је боловао од неизлечивих болести, које су се атентатом погоршале,
 - e. да створе анационалну државу и појам «руски народ» замене појмом «совјетски грађани».

Тако су бољшевици чим су освојили власт, угасили научну и образовну дисциплину **«Словенско право»**. Исто су следбеници тих бољшевика и троцкиста урадили у Југославији, када су освојили власт уз помоћ ослободилачке Црвене армије, са којом је јуришала и «Добровољачка југословенска армија», коју су сачињавале најозлоглашеније усташе, које су, у саставу Паулусове нацистичке армије, Совјети заробили под Стаљинградом. Последњег професора «Словенског права» Александра Василевича Соловјева,³ протерали су са Правног факултета Универзитета у Београду у Сарајево, а онда коначно – у Швајцарску.

Скриншот бр.а: снимак екрана из филма Божидара Митровића «Тајна Руског храма и непрекидност словенске културе, права и архитектуре» <https://www.youtube.com/watch?v=1NqLu2sO3dl>

Скриншот бр.б филма «Тајна руског храма», епизода 1: «Ко је забранио а ко и када обновио Словенско право и како је настала реч култура и право»: Проф. Сергеј Станиславович Степанов, ректор Универзитета МНЕПУ, у просторији «Музеја непрекидности словенског права и културе од епоха Лепенског Вира и Винче» предаје Б. Митровићу књигу Вигмора, у којој је и «Словенско право» као одвојени велики *Систем права, а коју је књигу из САД донео и поклонио проф. Вилијам Батлер*

³ Александр Василевич Соловьев (руски научник, рођен 1890. г. у граду Калиш, сада Kalisz, у Пољској – умро 1971. г. у Женеви): после Другог светског рата нове власти су из Београда протерали у Сарајево, где је ухапшен 1949. године. Човека који је због бољшевика изгубио све и од којих је побегао у Југославију, оптужили су да је «од делегације правника из Бугарске примио текст резолуције Информационог бироа Комунистичке Интернационале, због чега су га држали у затвору у Сремској Митровици 18 месеци, после чега је осуђен на исто толико времена». После пуштања из затвора дат му је рок од шест месеци да Југославију напусти са супругом (која је такође провела шест месеци у затвору истим поводом) и са сином Александром Александровичем Соловјевим: према https://sr.wikipedia.org/wiki/Александар_Соловјев

Ни данас језуитско-троцкистичке снаге не допуштају да се обнови некада славна дисциплина «Словенско право».

Соловјев у издању «**Предавања из историје словенских права**» пише:

1. «Истраживач **словенског права**, баш ако и *право појединог народа представља*, мора духом својим **све словенске земље обухватити**» (стр. 29)! Значи да је и поред свега велики Соловјев писао **о словенском праву као целини!**
2. «Иако је Зигел видео да је конкретно Словенство поцепано и подељено на *различите правне системе*, ипак га је понекад **схватао као целину**, на пример вели: „**словенско право** јесте **наука** која треба да нама обелодани **начела друштвеног живота Словена** као једне **јединствене целине (одног единаг цјлага)**“» (стр. 39),
3. «Сами Словени сматрали су себе **као једну целину**. Стога морамо претпоставити да је постојао *заједнички поглед на свет*, што потврђује вера, заједничка правна терминологија и упадљива сличност друштвеног живота, не само најстаријег него и доцнијег доба (напр. у XIII веку)» (стр. 39: курзив «*заједнички поглед на свет*» је Соловјевљев),
4. «папа је ставио дела Мађејовског⁴ на Индекс (забрањених књига), руска влада га није оставила на катедри; он је у 65 години живота покренуо друго, прерађено издање своје Историје. Попунио га је многим новим подацима. У својој тежњи да докаже да су Словени староседеоци, почео је да тумачи Цезара. Решио је да су Свеви, које спомиње Цезар – били Словени...» (стр. 39),
5. «Заслуга је Раковецког у томе што је он први почео озбиљан рад на историји словенског права, иако је до њега дошао заобилазним путем – кроз филологију и проучавање старо-руских текстова» (стр. 28),
6. «Помажући Вука Караџића, аустријски цензор Копитар имао је свестан циљ – да се бори против идејног панславизма, против тежње за уједињењем Словена, а нарочито – српског и руског књижевног језика. (Копитар је Вуку по наводу А. Белића „наменио одмах тешку улогу реформатора српског књижевног језика и правописа којег је дотле међу Србима узалуд тражио“, А. Белић: Српски књижевни гласник, 15-XI-1937.)» (стр. 24),
7. «руски летопис XI века одлично познаје сва словенска племена и тврди да су они некад живели на Дунаву као један народ» (стр. 20).

О «Словенском праву» као јединственој целини писали су и: Игнације Раковецки (Rakowiecki, Ignacy Benedykt, 1783 - 1839. г.), Вацлав Мађејовски (Wacław (Alexander) Maciejowski 1793 – 1883.г.) Валтазар Богишић (1834 – 1908.г.) Теодор Зигел (1845 – 1921. г.) Карло Кадлец (1865 – 1928. г.) Драгиша Мијушковић (1878. – 1903. г.) Теодор/Фјодор Васиљевич Тарановски (1875 – 1936.) и Александар Васиљевич Соловјев (1890 – 1971) и други професори

Зликовачким деловањем угашено је **Словенско право** у словенским земљама. Али због чега није било више професора Словенског права у свету одговор налазимо код Јакова Грима у делу: «Немачке правне старине/Deutsche Rechtsaltertümer 1828» према наводима проф. Соловјева: «*Грим је био толико занет тражењем чистог германског права, да је ишао далеко у прехришћанско прагерманско право. Чак је сажаљевао, што су **римско право и хришћанство** – **изопачили стари германски дух***» (стр. 19).

И други аутори отворено истичу да су римско право и хришћанство били продукт заједничког деловања: «*Напокон, **идеал старог Рима** је био тај да цело човечанство треба да има једну религију. **И захваљујући Риму и римском праву***

⁴ професор Вацлав Александар Мађејовски (W. A. Maciejowski)

настала је та религија – хришћанство. Прво се римска држава одупирала хришћанству, а онда су римски цареви схватили да је за јединство римске државе неопходна та религија, да она највише одговара концепту, па су је наметали **и огњем и мачем**, а показало се у одређеној мери и на добробит оних који су прихватили хришћанство.»⁵

Египћани, које данас називамо «Грци», уистину су донели јефтинију технологију biblosa/папируса којом су:

- 1) присвојили КолоВенска/слоВенска КолоДарна/каленДарска знања о годишњим променама у природи и хришћанизовали та древнослоВенска КолоДарна знања,
- 2) присвојили богоПоштовање дрвета, и посебно Храста⁶ и наметнули Европи и СлоВенима **пустињске идеологије** у форми СлоВенима и Европи непознатог **верског фанатизма** (који је неопходан за преживљавање у пустињи и користан је за све крволочније услове живота у средњем веку, па и данас), искључивости и узајамног прогањања – да би **религиозне елите**, користећи то, владале над покореним народима Европе,
- 3) уништили папирусним мантрама знање о **васкрсавању предака рађањем деце** и наметнули бајке о доласку месије из пустиње да васкрсне скелете (и диносаурусе),
- 4) присвојили многе епске српске десетерачке јуначке песме и објавили их у тешком за читање (за разумевање и праћење) преводу као грчке епове, све док их Слободан Јарчевић није крајем XX века и на почетку XXI века – реконструисао и вратио у српски десетерац⁷,
- 5) присвојили многе митове КолоВена, предања, и учинили их неразумљивим и нетачним као што је:
 - а) спасавање Апенина/Европе «младим ВИталима/биковима» (поклоницима Бога Боуки/Бика односно Венета), што је испала немушта «Крађа Европе» од стране неког бика.

Позивајући се на француског научника Рене Давида проф. Милан Петровић на Правном факултету у Нишу предаје науку о Великим правним системима као упоредно-правну дисциплину, која разликује:

1. сродне велике правне системе/породице права:

- 1.1. романско-германско-словенски велики правни систем,
- 1.2. англосаксонски велики правни систем.

2. несродне велике правне системе/породице права:

- 2.1. муслимански велики правни систем,

3. мешовите правне системе (представљају додирне тачке између великих правних система), а то су нарочито:

- 3.1. хиндуистички,
- 3.2. кинески и

⁵ Проф. др Милан Петровић: «Велики правни системи: универзално упоредно право», ауторизоване белешке предавања, Правни факултет Универзитета у Нишу, приредио Милош Прица, Ниш, 2009. г., стр. 6. Поглавље: «Идеја светског права»,

⁶ Бранко М. Арсеновић/монах Галактион и Аљоша Б. Арсеновић: «Куће Лепенског Вира – корјени српске баштине», издавач «МЦИ», Београд, 2011. г., «Велики храст и кућни ступ (соха: додао Б. Митровић) су како у свакодневном тако и у религиозном упоредиви. Храст надвисује Лепенско Село и надкриљује трг штитећи га од љетњих припека, као што и кућни ступ носи кров и штити укућане од невремена» (стр. 84.), «Сагледавајући Лепенско Село кроз његово хиљадугодишње стасавање, храст је прво дрво које је наш (српски) предак уздигао до светости и он је корјен вјеровања у свето дрвеће» (стр. 87), «Чајкановић за храст каже: „Према храсту има српски народ велико поштовање, и многи стародревни примерци сматрани су за божанства и уживали култ“» (88).

⁷ Слободан Јарчевић: «Илијада», «Одисеја», и други епови «Венеида», «Рг Веде», реконструкција у српском десетерцу, издавачка кућа «Мирослав», Београд,

3.3. јапански правни систем.

3. **религиозне правне системе** (јеврејско право и хришћанско право), који су некад постојали, извршили су велики утицај на развој права.

Професор Милан Петровић ипак у белешкама и на предавањима, у посебном поглављу са следећим називом објашњава: **Словенско-руску породицу права**.⁸

О «Словенском праву» као заједничком појму и целини пише и «Енциклопедија Брокгауза и Ефрона»:

*«Словенско право и његова историја. – Словенско право се схвата као наука која треба да открије почетке друштвеног живота Словена, као једне јединствене целине. До овог циља воде два пута: проучавање савременог правног и политичког стања Словена, које је укључено у најразличитије сфере људског знања, и историја Словенског права, која је предмет даљег излагања.»*⁹

Но, и поред тога што сам обновио на неколико година научно-образовну дисциплину «Словенско право», као и катедру, овај процес обнове древних знања се мора наставити. У том смислу мој уџбеник «Словенско право» и моја научна школа «О непрекидности словенског права и културе» су значајни кораци у обнови научно-образовне дисциплине «Словенско право».

Али зато постоје снаге које указују на једну глобалистичку идеју свеопштег позитивног права:

*«Међутим, постоји још једна идеја која стоји иза упоредног права и примене упоредног метода, а то је идеја светског права. Веома велики број правних научника, али и одређених земаља, као и одређених институција, као што је Римокатоличка црква, стоји на становишту да постоји једно светско право, заједничко целом човечанству, и да је задатак држава да своја права усагласе тако да у једном тренутку то светско право пређе из латентне фазе у актуелну фазу, да се реализује. Последица тог схватања је најпре стварање Друштва народа 1920. године, а потом и УН 1945. године.»*¹⁰

Б. О научним школама права и вредносним оквирима

Вредносни систем о праву и погледу на друштво у значајној мери је дат пучистичком логиком војне олигархије такозване Римске револуције 509. г. п.н.е. која је фабриковала и мит о вучици и Ромулу и Рему (наводним оснивачима Рима) – као синовима Марса, **бога рата**.

У таквом систему сталних освајања рођена је латинска идеја *homo homini lupus*: «**Homo homini lupus** је латинска фраза која значи **човек је човеку вук**. Израз је први користио **Тит Макције Плаут** (лат. *Titus Maccius Plautus*, око 250 – 184. г. п.н.е. највећи писац комедија у римској књижевности), а касније га преузима **Томас Хобс**¹¹ (*De cive*, с. 1, који потврђује да то није никаква комедија – **већ дубоки, владајући концепт**) да њиме изрази човеково стање у којем владају егоистички инстинкти, који га стављају у борбу с другим људима односно у: **«рат свију против свих /лат.: *bellum omnium contra omnes*»**. Једини спас из таквог стања

⁸ Проф. др Милан Петровић: «Велики правни системи: универзално упоредно право», ауторизоване белешке предавања, Правни факултет Универзитета у Нишу, приредио Милош Прица, Ниш, 2009. г., стр. 33. Поглавље: «Словенско-руски породица права».

⁹ https://ru.wikisource.org/wiki/ЭСБЕ/Славянское_право

¹⁰ Проф. др Милан Петровић: «Велики правни системи: универзално упоредно право», ауторизоване белешке предавања, Правни факултет Универзитета у Нишу, приредио Милош Прица, Ниш, 2009. г., стр. 5. Поглавље: «Идеја светског права»,

¹¹ Томас Хобс (1588 – 1679) представник класичног енглеског емпиризма. Човека сматрао за слободног појединца, а државу као вештачку творевину насталу на основу уговора појединаца.

(по Хобсу) представља апсолутна држава (*Leviatan*¹²), на коју појединци преносе своја права и моћ у замену за **социјални мир**.»¹³ При томе се занемарује да се социјални мир у Риму обезбеђивао сталним освајањима, као што се у колонијалним метрополама обезбеђивао – пљачкањем колонија или заменом папирних новчаница за светско богатство.

Није ситуација боља била ни у XX веку – када је продукована марксистичко-лењинистичка идеологија о класној борби и праву, као инструменту класне борбе и воље владајуће класе.

Дарвинистичка идеја **одабира најјачих и природне селекције** (најјачих) је само једна од варијанти перманентног нестајања не само појединаца, већ и целих народа и целих цивилизација у тој **борби до истребљења**.

То је та агресивност римске војне олигархије, која је себи дала за право да стално покорава народе, латинизује њихова имена и, као у роману (и филму) «Име руже» са том **латинизованом променом назива народа** води – нестанку многих од тих народа.

В. Претходне школе о пореклу и суштини (појма) «право»

У држави Србији и друштву постоји «Министарство правде», што је пре философски појам. Тако је и појам «право» постао иста таква апстракција. У уџбенику «Увод у право» појам «право» је постао философски појам и још више философски проблем, уместо логичког и практичног објашњења – **увођења у право**.¹⁴ Питање «**Шта је право**» не одређује се кроз историјски развој већ кроз преглед «уобичајених употреба» овог појма, кроз преглед философских схватања (Макса Вебера, Ханса Келзена, Томаса Хобса, Ричарда Хукера, Едварда Коука, Џеремија Бентама, Џона Остина, Херберта Харта, Јеринга и других), кроз расправу о тоталитарним системима и не води јасном **увођењу у право**. Тиме се уџбеник «Увод у право» претворио у уџбеник «Увод у философију права». Овакав философски приступ је одвео једног од коаутора у Академију наука.¹⁵

У том деструктивном уводу, не у **право** већ – у **философију права**, не чуди идеализовање и величање римског права: «**Закон је општа заповест народа или плебса упућена магистрату/Lex est generale iussum populi aut plebis, rogante magistratu**».¹⁶ То не приближава одређењу права нити схватању права, иако је и само одређење – врло проблематично.

1. Школа природног, божанског права

Антички историчари Грчке подржавали су интересе **грчке трговачке олигархије**, као што су римски историчари оправдавали деловање **војно-трговачке олигархије Рима** и касније Римске империје.

¹² «политичко-философски спис енглеског материјалисте Томас Хобса: од хебрејске речи Левиатан-морско чудовиште, овде у значењу огромног система – апсолутистичке државе као најбољег начина да се људи утерају у систем» објављен 1651. године [https://sr.wikipedia.org/wiki/Levijatan_\(spis\)](https://sr.wikipedia.org/wiki/Levijatan_(spis))

¹³ https://sr.wikipedia.org/wiki/Homo_homini_lupus

¹⁴ Проф. Коста Чавошки, др правних наука, проф. Радмила Васић, др правних наука: «Увод у право», «Службени гласник», Правни факултет у Београду, Београд, 2006. г., стр. 14: Појам права, дефинисање права.

¹⁵ Проф. Коста Чавошки, проф. Радмила Васић: «Увод у право», «Службени гласник», Правни факултет у Београду, Београд, 2006. г., стр. 14: Појам права, дефинисање права.

¹⁶ Проф. Коста Чавошки, проф. Радмила Васић: «Увод у право», «Службени гласник», Правни факултет у Београду, Београд, 2006. г., стр. 53: Појам права, дефинисање права.

Антички мислиоци су кроз идеје о **природном праву**, наметали идеје о *апстрактном божанском пореклу права*, бранили интересе истих војно-трговачких интересних група Грчке и Рима када су разарали пољопривредну цивилизацију друштва. Хераклит као и Демостен (наводно «Грци») тврде да су закони **божанска творевина** – да би убедили грађане «*да бране своје законе као што бране зидине свога града*».¹⁷

Природноправна школа (лат. **ius naturale**, грч. **physis**) развила је идеју да постоји:

- ❖ **право које произлази из (од) Бога** и принципа проистеклих из природе (па и људске), независно од објективне тачке гледишта човечанства, и
- ❖ **позитивно (важеће) право**, које ствара човек и његово друштво.

Тако Аристотел разликује **природу/природно право**, «**physis**» од **договореног/позитивног** (права) (δίκηαιον φύσει и δίκηαιον νόμῳ):

«А у Никомаховој етици (Аристотел) још додаје: **државно право (politikon)** је двојачко:

- ❖ **природно (physikon)** и
- ❖ **позитивно (nomikon)**.

Природно (право) је оно које свуда има исту важност, а не зависи од тога да ли је усвојено или није. **Позитивно (право)** је оно ... које је законски установљено.»¹⁸

Значи да је битно поштовати законе полиса јер, очигледно, по овим учитељима и заштитницима трговачке олигархије, постоје **божанске норме природног права**, које се морају поштовати, као државне норме прописане законом. Ово им је посебно било потребно јер су се прописи полиса изузетно разликовали. Разлике су потицале из чињенице да су то били не само **различити родови**, него и **различити народи**, али су Грци лукаво говорили о различитим полисима, а не о различитим народима и различитим правима различитих родова: *ius gentium*.. Тако су Египћани, које називамо Грцима, – установљивали власт на разнородним полисима Мале Азије и Пелопонеза, управо пропагандом о постојању неког **заједничког права**, *истог за све полисе/народе*, које су називали: **природно/божанско право**.

Грчки правници, које историја памти под именом «**логографи**», били су спремни да промене редослед слова у речи, тако да су манипулисањем новим, до тада непостојећим појмом, добијали спор у корист свога клијента, јер такав појам нико није познавао. Тако да су тврдње о постојању **божанског права** биле облик *наметања «грчких интереса»*. У Терминолошком рату појам «КолоВени» је преличен у «Хел(В)ени», који генетски – нису имали никакве везе са придошлицама из Египта (тзв. Грцима), који су са собом донели јефтину технологију *biblosa*/папируса, којом су покоравали Малу Азију и Пелопонез и острва у Медитерану, али омогућили и Риму да покори побеђене у ратовима народе.

Термин **ratio** није овим уведен, већ је покривен садржајем **општег ума**, иако се из истоветног појма **diVINA** јасно види да појам «рАзум/ratio» представља појам који је далеко старији него што су то грчки и римски полиси/цитаделе. Наиме, појам «рАзУм» је био индивидуални назив/појам одређења вере древних КолоВена/КолоВина, односно СлоВена. Тај индивидуални назив вере древних СлоВена је постао општи појам за означавање – човека као разумног бића.

¹⁷ Diels: «Fragmente der Vorsokratiker», I. 3, стр. 86, фр. 44, наведено према: Paul Vinogradoff: «Outlines of Historical Jurisprudence», London, Oxford University Press, 1922, vol. II, стр. 19, према Проф. Коста Чавошки, др правних наука, проф. Радмила Васић, др правних наука: «Увод у право», «Службени гласник», Правни факултет у Београду, Београд, 2006. г., стр. 52.

¹⁸ Коста Чавошки: «О правди и правичности», САНУ, Београд, 2017. г., монографија на основу аутореферата при пријему у САНУ, стр. 19.

Протестантски отпор централизму Ватикана, као новог окупационог облика Римске империје, изнедрио је нове «идеале», чију су аргументацију тражили у **природном праву**, као што су грчки и римски правници и мислиоци бранили своје клијенте истим учењем.

«Римско право је за (присталице школе природног права) представљало **ratio scripta-писани разум**, правни систем у коме су у великој мери садржана вечно важећа начела. Природно је право изнад постојећег.»¹⁹ При томе се заборавља да је извор римског права – била вера древних етруских/РазСена, која је имала назив **рАзУм**/лат. **ratio**, одакле је потицао цео систем сакралних/божанских правила и строге форме, па и римског права. Овај индивидуални појам (**рАзУм**/лат. **ratio**) је временом постао општи – и апстрактно приписан човечанству, па и римском праву.

У римском праву се **сакралност** форме прихвата као факт, а нико не покушава да одгонетне смисао и порекло те **сакралне форме**, у коме је **виндикта/дрво са годовима** и **manus/људска рука** са папиларним круговима, била основ богоПоштовања етруског **Коло**, које народ Рас/Срби и данас игра као **народну игру коло** у низу мушког/женског преплитања посвећеног небесном **Колу**: соитију Мајке-Земље и Сунца, које води **васкрсу природе**.

«Теорија природног права доживела је свој врхунац у католичкој схоластици...».²⁰ Због тога је овакво величање «природног права» у философски конципираном уџбенику «Увод у право» улазница у Српску академију наука и (Брозове) уметности: «**Камен темељац те монументалне творевине римског правног духа било је природно право.**»²¹ Ово је због тога што је и Француску академију наука (*L'Académie française*²²) 1635. године основао представник Ватикана – кардинал Ришеље и они успешно бране у свим тзв. академијама догме Римске империје и њеног следбеника Ватикана.

Не треба замерити – што наши академици нису схватили када и како је преотет појам «рАзУм» и од тог назива вере древних СлоВена и веровања (да се **доњим Аз/пишом васкрсавају преци – рађањем деце**), створен општи појам **ratio** за означавање целокупног човечанства. Једноставно: «**није сваком могуће**». Али САНУ академицима није могло бити непознато то што и Википедија зна: «**Теорија природног права доживела је свој врхунац у католичкој схоластици...**» Посебно су наши академици морали знати за ограничене научне домете **схоластике**.²³

Школа природног права је увек била предмет наметања воље, али не мање и извор научних расправа зато што је свако могао **схоластички доказивати** зашто је један или други став јединствен за све људе јер проистиче из природног права. Због тога је природно право било моћан инструмент у политичком ограничавању суверена и апсолутизма владара разних епоха.

2. Психолошка школа права

Дуалистичку позицију схватања права у XX веку заступала је и **психолошка школа права**, чији се оснивач с правом сматра родом из Белорусије, Л. И. Петражицки.

У складу са овом теоријом, постоји:

¹⁹ https://sr.wikipedia.org/wiki/Природно_право

²⁰ https://sr.wikipedia.org/wiki/Природно_право

²¹ Проф. Коста Чавошки, др правних наука, проф. Радмила Васић, др правних наука: «Увод у право», «Службени гласник», Правни факултет у Београду, Београд, 2006. г., стр. 65.

²² <https://www.academie-francaise.fr/> и <https://www.academie-francaise.fr/linstitution/lhistoire>

²³ «**синтеза хришћанског (католичког) богословја**».

- а. **«званично право, установљено и заштићено од стране државе („принудне норме које држава признаје и штити“)** у облику закона и подзаконских аката, и
- б. **интуитивно право, генерисано правним емоцијама (двострано, обавезно-претенциозна, императивно-атрибутивна) искуством, што је резултат унутрашњег самоопредељења појединца. Управо су та осећања – суштина права као регулатора који генерише одговарајућа права за једне и обавезе за друге, на основу осећаја дужности. Филозофска основа психолошке теорије је кантовска доктрина категоричког императива – безусловне обавезе у складу са принципом: „Мораш, и стога можеш“.**²⁴

По овој теорији и школи права «човек осећа своју вољу у вези са захтевима других лица, који очекују од њега испуњење одређених обавеза. Управо та психолошка преживљавања одређују конкретне акте понашања човека и представљају његово реално право.»²⁵

3. Социолошка теорија права

У овом делу дајем само преглед различитих приступа објашњења природе и суштине права, због тога цитирам:

«Социолошка школа, коју је основао Огист Конт, настоји да открије законитости друштвених појава у којима је већ **утврђен ментални утицај преминулих генерација на садашњост и будућност**. У примени на историју права, ова школа покушава да открије законитости раста друштвеног живота како би увећала људску срећу вештачким отклањањем нежељених појава и промовисањем појава корисних за људски напредак. Дакле, описати промене у друштвеном животу, указати на узроке и утврдити законитости тих промена у времену – то је двојни задатак историје права. Као резултат тога, историја Словенског права мора у времену да опише промене у друштвеном животу свих Словена, наводећи разлоге за те промене, а такође и да достигне закономерности који њима управљају.»²⁶ Значи да је и у XIX веку било јасно да Словенско право мора тражити историјске закономерности и дубоке корене словенског права. Али победа социолошког покрета поред неких револуционарних трансформација – донела је и много трагедије, па и забрану дисциплине Словенско право. Али народна мудрост учи: «*после сваке ноћи – зора долази*», тако да као резултат имамо и овај уџбеник «Словенског права».

Социолошка школа права полази од става – да право не треба тражити у самом закону већ и у реалном животу. То се подударно са другим дијалектичким учењима који разликују *материјалне изворе права* – а то су управо живот и реални друштвени односи.

По једној групи теоретичара ове школе права:

- а. постоји много правних средина и система пошто држава није у стању да предвиди све норме права, па свака средина ствара и бори се за своја права,
- б. други аутори сматрају да је примаран утицај судства на стварање права јер судије прве примећују промене, па не само да се ослањају на законе – него излазе и изван оквира закона у формирању права.²⁷

«Савремена школа природног права се у извесној мери стапа са **социолошким**

²⁴ <http://studopedia.org/1-21536.html>

²⁵ проф. Владимир Михаилович Сирих (Владимир Михайлович Сырых), др. правних наука: «Теорија државе и права/Теория государства и права», уџбеник, «Юстицинформ», Москва, 2012. г., стр. 549.

²⁶ https://ru.wikisource.org/wiki/ЭСБЕ/Славянское_право

²⁷ Проф. Владимир Михаилович Сирих (Владимир Михайлович Сырых), др. правних наука: «Теорија државе и права/Теория государства и права», уџбеник, «Юстицинформ», Москва, 2012. г., стр. 552.

теоријом права. Тако је познати присталица *реалистичког правца социолошке правне школе* Д. Франк нагласио да свака угледна личност не може да не прихвати као основу савремене цивилизације оне *темељне принципе природног права* који се односе на људско понашање, као нпр. примарне тежње ка *општем добру, ненаношење штете другима, одавање почастии сваком по заслугама и секундарност принципа* као што су „не убиј“, „не кради“, „врати оно што ти је дато у поверењу“.²⁸

4. Природна школа права вишег разума

Ослободилачки покрети у Европи од деструкције Римске империје водили су јачању локалних права, јачању породице и локалне хијерархије, којом је успостављен вазални однос и феудални системи, који су поново водили центрипеталном енергијом централизацији држава у формирању.

Али су временом ојачавале многе нове снаге и започето је васкрсавање изгубљених знања. Један од првих корака у ренесанси изгубљених знања било је започињање градње **древноСлоВенског храма** посвећеног *фалусном знању о васкрсавању предака* – преко «пише/мушког полног органа», ејакулацијом: соитијем мушког и женског праПочетка, то јест **рађањем деце**. Градња споменика «Пиши», који ми називамо «Криви торањ у Пизи», започета је 1173. године и то је почетак Ренесансе. Али је Ватикан одмах забранио даљу градњу, на следећих сто година, јер је сматрао да се идеја древноСлоВенског храма о васкрсној снази рађања деце – супротставља основној идеологији, не само Ватикана него и Римске империје, да се не допусти високи природни наталитет етРуских/СлоВена на подручју Апенина.

Услед тога, уместо обнове изворне слоВенске, и европске културе, уместо обнављања далеко старијих знања и вредности, битних за опстанак народа, кроз средњи век се обнављају грчко-римски фалсификати.

За разлику од **античких мислилаца**, који су **природно право** тумачили као **резултат божанског промисла**, класична школа **природног права** Гроцијуса (lat. Hugo Grotius; 1583 – 1645: «*De iure belli ac pacis/Право рата и мира*»), Хобса (Томас Хобс, енгл. Thomas Hobbes 1588 – 1679), Лока (Џон Лок, енгл. John Locke 1632 – 1704), Монтеѕкјеа (Шарл-Луј де Секонда, барон од Бреда и Монтеѕкјеа, франц. *Charles-Louis de Secondat, baron de La Brède et de Montesquieu*; 1689 – 1755)²⁹ схвата природно право као **резултат вишег разума**.

«Средњовековни поглед репродукује грчко/римско гледиште, појачавајући само моћ **природног закона** ауторитетом Светог писма. Тако, на пример, Грацијанов декрет³⁰ овако дефинише природно право: „*jus naturale est quod in lege (Mosaisa sc.) et evangelio continetur/природно право је оно које је садржано у јеванђелском закону/Библији*“. На другом месту у декрету налазимо следећу дефиницију: „*jus naturale est commune omnium nationum, eo quod ubique instinctu naturae, non constitutione aliqua habetur/ природно право је заједничко за све народе, пошто га свуда држи инстинкт природе, а не било какав устав*“. Код Томе Аквинског се такође може видети одраз римских погледа; у детаљима његовог учења, осим тога, евидентан је утицај Аристотела. Тома Аквински види основу природног права у Божанском закону, који од њега добија смисао универзалног закона васионе – „*lex aeterna est ratio gubernativa totius universi in mente divina existens/Вечни закон је*

²⁸ <https://studfile.net/preview/8865075/page:8/>

²⁹ Проф. Владимир Михайлович Сирих (Владимир Михайлович Сырых), др. правних наука: «Теорија државе и права/Теория государства и права», уџбеник, «Юстицинформ», Москва, 2012. г., стр. 549.

³⁰ Најстарије збирке црквеног права *Corpus Iuris Canonici*, одељак који се назива *Decretum Gratiani*.

управљачки систем читавог универзума који постоји у божанском уму“³¹»

«Недостатке римског и националног права требало је проценити са **гледишта разума**, оног личног разума који може да објасни и тајне вишег, божанског разума. Индивидуални дух хуманизма постепено је водио тријумфу рационализма, критички дух у јуриспруденцији водио је победи нове школе природног права.»

Крвава буржоаска револуција финансирана од банкара, којима не требају границе већ велико столповеније/сабирање народа у метрополума, рушила је феуде и централизовану вазално устројену Француску. Они који су погромима у Вендеји крчили пут индустријализацији брзо су нашли и војсковође и пропагаторе своје идеологије. Наполеон је побеђивао у многим биткама, али је покоравао народе управо идејама школе «природног права». Уместо *Божанског права*, извориште «природног права» нађено је овај пут «у снази вишег разума». Школа природног права је наметала свим народима у Европи право које је одговарало новим друштвено-економским односима финансијских центара моћи и индустријско друштва у формирању. «Code civil/Грађански кодекс Наполеона» био је одраз нових, слободнијих економских односа, у којима, победама Наполеона, нису планиране било какве границе у Европи. Наполеон је објединио народе Европе: да поразе најјачу монархију Европе тога времена – Русију. Идеја је била не само да је поразе због тога што је била симбол монархизма, већ што је била чувар древне цивилизације различитих народа на једном цивилизацијском пространству.

Ватикан се брзо прилагодио новом концепту природног, божанског права, иако је оно за основу имало **појам вишег разума**.

5. Историјска школа права

Мали градови у Европи схватили су да се морају супротставити наполеоновском глобализму.

Објединили су знања и вољу произвођача у цеховима и гилдијама и договорили се да производе робу највишег квалитета. С правне стране су прихватили идеје «Историјске школе права» Савињија и Пухте, да *не постоје опште правне норме природног права* – вишег разума. Савињи и Пухта су развили школу права по којој **право сваког народа** одговара *степену његовог развоја*. Управо та Историјска правна школа била је основа обједињавања различитих народа и малих градова, чиме је створен стогодишњи привид да су Германи, односно Немци – један народ.

*«Историјска школа права настала је као резултат научног спора између професора Тибоа из Хајделберга и Савињија из Берлина. Суштина спора се свела на питање упутности доношења јединственог грађанског законика у немачким земљама. Са том идејом се јавио професор Тибо. С обзиром на близину Хајделберга Француској, где је до тада већ био на снази „Наполеонов грађански кодекс“, Тибоова идеја је разумљива. Тибоовој идеји се **оштро супротставио професор Савињи**, који је критиковао саму идеју кодификације, која је по својој суштини туђа, јер се, по Савињију, право формира само током дугог историјског временског периода, преношењем са генерације на генерацију, кроз, не материјалну, већ духовну компоненту, такозвану духовност или народни дух, *Volksggeist*. Спор између Тибоа и Савињија, назван у немачкој правној литератури **кодификациони спор, Kodifikationsstreit**, био је полазна тачка, која је искристалисала и коначно формализовала такав феномен као што је **историјска***

³¹ Енциклопедија «Брокгауза-Ефрона».

школа права.»³² Ово је поједностављени поглед – јер немачких земаља, као таквих, није било, већ је, обрнуто, «Историјска школа права» – послужила као идеолошка основа да се мали градови супротставе наполеоновско-банкарском глобализму. Због тога је Немачка већ два века, па и даље – стални проблем *финансијско-глобалистичким центрима моћи*. Наиме, на темељу «Историјско правне школе» и воље гилдија и цехова малих градова, створен је модел **висококвалитетне индустријске производње**, која је изнад свега, па и изнад различитости народа који су се објединили под појмом Годи/Готи, где је већина становништва словенског порекла, којима је Коло/год и даље изворна философија.³³ У овом моделу европског друштва – производња је циљ и средство опстанка друштва, па не служе финансијско-банкарским моћницима.

«Савињи се сматра оснивачем историјске школе права, а претеча овог научног правца је професор Густав Хуго, који је први изразио идеју историјског континуитета права, као својине одређеног народа који живи на одређеној територији.» «Густав Хуго је био један од првих правника који је оспорио теорију природног права, која је тада доминирала Европом неколико векова (од почетка 16. века, након гашења Школе коментатора или постелосатора).» «У правној идеологији и методологији, Историјска школа права је била одлучујући корак (мост) за настанак и прелазак почетком 20. века у **правни позитивизам.**»³⁴

*«Представници историјске школе права пошли су од конзервативног историјског схватања права. Њихове идеје биле су својеврсна опозиција концепту **природног права**, који је био идеолошко оружје револуционарне буржоазије. Историјска школа права бранила је феудални поредак, супротстављала се трансформацији постојећих односа уз помоћ новог законодавства, објашњавајући то чињеницом да право треба да се историјски развија. Обичај је проглашен најважнијим извором права, одбачена је кодификација закона, а сам закон је представљен као систем постепеног формирања „народног духа“. Развој права се упоређује са развојем језика или одређених врста игара (као што су шах или карте, јер су се њихова правила формирала постепено, према потреби за решавањем одређене ситуације).»*³⁵

*«Кључни појам школе „народни дух“ – одлика је **правне свести нације**. Главни фактор који утиче на то су историјски услови у којима народ настаје и формира се. „Народни дух“ је дат од самог почетка и није способан за саморазвој. Главни представници ове правне школе били су Густав Хуго (1764 – 1844), Фридрих Карл Савињи (1779 – 1861), Ф. Ј. Столл, Георг Фридрих Пухта (1798 – 1846).»*³⁶

6. Позитивистичка школа права

Основе правног позитивизма у схватању права разрадио је енглески правник Остин у свом главном раду: «Читање јуриспруденције» (1832. г.) По овом схватању, право је реална појава, као и природа и држава издаје *писане изворе права* «да би се руководили разумном суштином.»

По овом учењу право формирају четири елемента:

³² <https://knigi.studio/politicheskikh-pravovyih-istoriya/istoricheskaya-shkola-prava-176465.html>
https://ru.wikipedia.org/wiki/Историческая_школа_права

³³ Проф. Иво Вукчевић, професор политичких наука на Њујоршком универзитету: «Rex Germanorum, populus Sclavorum: An Inquiry Into the Origin and Early History of the Serbs/Slavs of Sarmatia, Germania, and Illyria Hardcover/Народ словенски краљевство Германско», University Center Press, 2001. г.

³⁴ све према: <https://knigi.studio/politicheskikh-pravovyih-istoriya/istoricheskaya-shkola-prava-176465.html>

³⁵ https://ru.wikipedia.org/wiki/Историческая_школа_права

³⁶ из отворених Интернет извора.

1. наредба,
2. санкција,
3. обавезност испуњења и
4. суверена власт.

Овај приступ напушта поље теорије природног права – коначно. Због тога су они главни критичари теорије природног права које оптужују за рушење правног поретка, анархију.

У достигнућа ове школе права убрајају се:

1. владавина закона и постојање хијерархијске везе између закона и других нормативно-правних аката,
2. недопустивост одбијања правосуђа у случајевима правних празнина у важећем законодавству,
3. беспоговорно испуњење важећих закона, од стране државних органа, грађана и других лица (принцип законитости),
4. потчињавање судија – закону.

Ова теорија се постепено развила у **нормативистичку теорију Ханса Келзена** (Hans Kelsen 1881-1973. г.), у првој половини XX века, која је позната под називом **«чиста теорија права»**, на основу његовог рада: «Чиста теорија права/Pure Theory of Law». По овом схватању правници не треба да се баве спољним везама права с таквим појавама као што су психологија, социологија, политика, јер сви ти утицаји излазе из оквира правне науке.³⁷

Келзен је као свој циљ одредио – да «јуриспруденцију, која се често, у јавној или скривеној форми, раствара у политичко-правна разматрања, изведе на ниво праве науке, на ниво науке о духу.³⁸»

Келзен је разматрао и специфичну позицију многонационалне Аустро-Угарске, не схватајући конструкцију **персоналне цивилизације** – која је била оформљена ради потискивања СлоВена. Његов покушај да ту реалну ситуацију уметне у усавршавање позитивистичке теорије није дао резултате, па је он неоправдано јадиковао: «С обзиром на аустријску државу, која је била састављена од тако многих група различитих по раси, језику, религији и историји, теорије које су покушале да **јединство државе заснују на некаквој социјално-психолошкој или социјално-биолошкој повезаности људи који правно припадају држави**, показале су се сасвим очигледно као **фикције**. Уколико је та теорија државе суштински саставни део **Чисте теорије права**, може ли **Чиста теорија права** важити као једна специфично аустријска теорија“.³⁹»

7. Школе дијалектичког метода спознаје права

У оквиру ове школе права разликују се:

i. Хегелова философија права

Принципијелно нов приступ у схватању права разрадио је немачки философ Георг Вилхелм Фридрих Хегел (нем. Georg Wilhelm Friedrich Hegel 1770 – 1831) у раду *«Философија права»*. Хегел је заступао став да је идеја права – слобода, а њено истинско схватање је могуће кроз две дијалектички узајамно повезане стране идеје:

³⁷ проф. Владимир Михайлович Сирих (Владимир Михайлович Сырых), др правних наука: «Теорија државе и права/Теория государства и права», уџбеник, «Юстицинформ», Москва, 2012. г., стр. 568.

³⁸ Ханс Келзен: «Чиста теорија права/Pure Theory of Law», «Алеф-Пресс», Санкт-Петербург, 2015. стр. 3.

³⁹ https://sr.wikipedia.org/Ханс_Келзен

а. схватање **права**,

б. схватање његовог појавног **бића/правне стварности** (од РасСенског/руског: **быть** – постојати, суштина), која није било који скуп норми, већ само правна стварност која обезбеђује реализацију слободе и права.

Узајамно дејство права и слободе може да се остварује само кроз слободну вољу. Слободна воља је остварење **теоријских знања** човека кроз практичну делатност.⁴⁰ Тако Хегел, као и његови саборци, даје предност **знању** у односу на **веровање**. Али његова пажња и предност појму **ratio** не улазе у порекло речи – разум. За Хегела је ratio/разум – знање и «сума све стварности». Разум по Хегелу треба схватити «као процес који има свој крајњи циљ, а то је **спознаја разума кроз самог себе**». «Хегел схвата живи организам као један **ентитет**, који представља успешну реализацију плана, кроз „концепт једног ентитета“, посматрајући његову успешну реализацију кроз развојни процес». Управо тако данас глобалисти, користећи овакве појмове (ентитет, идентитет) као мантру,⁴¹ разбијају народе и кроз *различите фазе мењају свест о припадности* – *на није битно ко је кога родио него постаје битна (наметнута тим техникама) воља шта хоћеш да будеш*. Управо користећи *дијалектику као «прљаву технологију»* кроз процес *когнитивног мењања вредности, свести и воље намећу идеју новоНарода и глобализма*. Идеја Хегела је могуће била таква у време његове младости, када се одушевљавао променама које је носила Француска буржоаска револуција, али не и у старости – када је тежио «*statusu quo/miry и стабилности*» у друштву.

У философији права он разграничава философски систем **Науке о логици** (**Wissenschaft der Logik**)⁴², на узајамно повезане делове:

1. **Philosophie der Natur** (Философија природе: али код Хегела природа има првенствено значење: простор, време и материја) и
2. **Philosophie des Geistes** (Философија духа, коју посматра кроз психолошке, социолошке и културне облике стварности, али не као субјективно стање свести већ као «независне ствари са објективном егзистенцијом»).

На жалост данас студенте права не уче да су битни услови постојања права:

1. *логика*,
2. *разум*,
3. *савест*.

Због тога ни судије ни судска решења као битан позитивистички оријентир и Кормчиј (онај ко управља правом, прописи по којима се управљамо), не садрже ове битне услове постојања права. Уставни судови, судије и судије уопште, а тиме и њихова решења и процеси који трају и по тридесет година – без обзира на сва осамостаљавања: служе апсолутистичким председничким режимима и идеологијама које се иза тог апсолутизма скривају, уместо да судским процесом и судским решењима штите објективни дух права.

Нажалост логика, савест, разум – су се изгубили давно пре ове наше савремености када се изгубило сакрално поимање права – као визуализације: право од Бога. Када се изгубио страх од божанског Кола – тада је и право пошло странпутицом, јер нису схватали божански смисао рАзума.

ii. **Марксистичко-лењинистичка теорија класне борбе**

⁴⁰ Проф. Владимир Михайлович Сирих (Владимир Михайлович Сырых), др правних наука: «Теорија државе и права/Теория государства и права», уџбеник, «Юстицинформ», Москва, 2012. г., стр. 573.

⁴¹ звуци и конструкције за психолошки и духовни утицај <https://ru.wikipedia.org/wiki/Мантра>

⁴² https://sr.wikipedia.org/wiki/Георг_Вилхелм_Фридрих_Хегел

Због тога се марксистичко-лењинистичка школа о праву претворила у учење о класној борби **сведозвољености**, у којој је једна од главних парола 1917. године била: «Доле стид». Због схватања да је право инструмент класне борбе Лењин, и пре и на основу Декрета Војно-револуционарних комитета (у којима је било мање од 1% Руса) «О црвеном терору»⁴³ наређивао масовне погроме Руса – не да би побио неколико стотина или милиона, већ да би истребио целе слојеве становништва, како сада констатују са телевизијских екрана, али после поноћи.

Идеолог тог највећег геноцида у историји човечанства над једним народом није само Лењин, већ управо Маркс (Карл Хајнрих Маркс, нем. Karl Heinrich Marx 1818–1883.) што је навео 1848. године у чланку «Победа контрареволуције у Вени/Бечу»: «да се скрати, упрости и концентрише крвожедна агонија старог друштва и крваве муке рађања новог друштва, **постоји само једно средство – револуционарни тероризам/суествује** лишь одно средство сократить, упростить и концентрировать крвожадную агонию старого общества и кровавые муки родов нового общества, только одно средство – **революционный терроризм.**»⁴⁴

У темељу таквог схватања је управо марксистичка школа да је право одраз класне борбе и класе која може (кроз тај тероризам) да наметне право које служи владајућој класи.

Због тога је и у Уставу СФРЈ, све до распада, била констатација о «диктатури пролетаријата» као облику правног система. Онима који су, не само пропагирани ту школу учењем већ и стрељањима без суда и истраге, или у крајњој линији, без права на жалбу на судску пресуду о стрељању, у оквиру којег процеса су побили најмање 86 000 (осамдесет шест хиљада) Срба и других становника Србије – и даље стоје споменици у центру Београда и Информативне агенције «ТанЈуг и тачка», као што је споменик Моши Пијаде.

Али најстрашније у свему томе је да је марксизам-лењинизам пустио дубоке корене само у словенским земљама, где му је главни задатак био уништење «Словенског права», православља и Словена уопште.

iii. Грађанска, индивидуалистичка школа права

И после слома марксистичко-лењинистичких режима ми имамо у стварности право засновано на класној борби, у којој је **грађанско друштво** на становишту да као победници у Хладном рату, преко права глобалног друштва – може да изражава вољу победничке касте како хоће и како јој се хоће.

И ако неко мисли да нема идеолошке школе која је темељ оваквој правној самовољи **председничког апсолутизма**, који се пројектује из корпоративне заједнице САД, тај греша.

Ови идеолози немају реноме некадашњих мислилаца и твораца правних школа, попут Хераклита, Демостена, Аристотела, Петражицког, Конта, Гроцијуса, Хобса, Лока, Монтескјеа, Савињија, Пухте, Келзена, Хегела, Маркса... Али победа у Хладном рату, једнополарни свет и НАТО сила могу да надоместе недостатке Хане

⁴³ Декрет од 5. септембра 1918. године на основу Уредбе Владе/СНК РСФСР «О црвеном терору» (декрет от 5 септембра 1918 «О красном терроре» принят Постановлением СНК РСФСР): као облика «застрашивања, хапшења и уништавање непријатеља револуције по принципу њихове класне припадности/ушрашение, аресты и уничтожение врагов революции по принципу их классовой принадлежности»

⁴⁴ Карл Маркс: «Победа контрреволуции в Вене», К. Маркс и Ф. Энгелс. Сабрана дела на руском језику, том 5, стр. 494.

Арент, М. А. Рејнера и других **идеолога индивидуализма** обновљеног сивес-а, односно **тоталитаризма цивилног друштва**.

Хана Арент (Hannah Arendt 1906-1975. г.) је као студенткиња у Марбургу била љубавница професора Мартина Хајдегера. Објавила значајне радове на тему:

- ❖ «Извориште тоталитаризма/The Origins of Totalitarianism», 1951. г.,
- ❖ «Услови човека/The Human Condition», 1958. г.,
- ❖ «О револуцији/On Revolution», 1963. г.

Ово учење се заснива на идеологији као механизму политички организованог друштва. Суштина власти и права види се у **овладавању масовном свешћу** или **свешћу маса**. Хана Арент је сматрала грешком она схватања по којима су све политичке структуре засноване на:

1. поковавању и
2. насиљу.

Арент констатује да се политички организми састоје из:

1. управљача – који управљају декретима, наредбама,
2. потчињених, који испуњавају наредбе.

Али она тврди да политичке покрете чине:

- а) **лидери** који у фази зачетака дају идеје и
- б) **људи** који у фази зачетака **дају подршку**, а не потчињавају се.

Само у каснијим фазама деловања политичких покрета долази до потчињавања и гушења несагласности, али кроз идеолошко саглашавање. Тако свака друштвена група има идеологију.⁴⁵

Та идеологија цивилног друштва је **класна** и она после победе грађанског Запада у Хладном рату подразумева – **формирање Глобалног једнополарног света** и изражавање «политичког интереса» колонијалних сила и главног хегемона, САД, који је прихватио у целости концепт римске војне, пучистичке олигархије. Ова класна победа подразумева – **светску владу**, којом покушава, да преко Светске здравствене организације управља најуспешнији менаџер највеће корпорације – Мајкрософта: Бил Гејтс. Он није највећи, или уопште није проналазач, али је присвајањем туђих знања постао **лидер** интернет технологија. И добро је предвидела Арент, да ће за лидером поћи **маса људи подржавајући његов производ** и софтвер. Али, како је она предвидела, у другој фази овај лидер **не тражи потчињавање**. Ова политичка идеологија, која изражава **интерес владајуће класе Запада**, **не тражи потчињавање** – **она тражи животе људи**: број становника Земље мора да се, по њиховом диктату и измишљеној пандемији «CoVid 19», смањи на 1 милијарду вакцинасањем, глобалним ратом или на било који – њима доступан начин.

Хана Арент је говорила да **«воли одвојене људе, а не народе и друге групе»**.⁴⁶ Слава Богу да мудри Јевреји не деле мишљење ове своје сународнице и успешно воде рачуна о интересима свог народа и све чине да обезбеде његов опстанак и

⁴⁵ Клименко Алексей Иванович, д.ю.н., начальник кафедры теории государства и права Московского университета МВД России имени В.Я. Кикотя: « Идеолого-политические основания гражданского общества как правового феномена: к вопросу о гражданском обществе в современных политических структурах западного типа»,

<https://cyberleninka.ru/article/n/ideologo-politicheskie-osnovaniya-grazhdanskogo-obschestva-kak-pravovogo-fenomena-k-voprosu-o-grazhdanskom-obschestve-v-sovremennyh/viewer>

⁴⁶ https://ru.wikipedia.org/wiki/Арендт,_Ханна

опстанак јеврејске једнонационалне државе (иако је то преживљен модел Римске територијалне концепције организовања власти). Х. Арент није доживела до победе грађанског друштва у Хладном рату. Али схватила би, могуће, да се терор оних који «*воле одвојене људе, а не народе и друге групе*» продужава над целим народима, а посебно над онима који не желе да прихвате колонијалну идеологију Запада. Непромењен терор продужава се над СлоВенима, како га је осмислио и описао Гај Јулије Цезар (лат. Gaius Iulius Caesar; Рим, 100. п. н. е. – 44. п. н. е.), али сада под окриљем НАТО и Запада, који сукобљавају једне СлоВене са другима – како би покорили и једне и друге.

Грађанска, индивидуалистичка школа права је једна од варијанти бољшевичко-инквизиторске школе права, јер многи мисле да је због прокламованог атеизма бољшевизам био супротност религиозном. Али суштина бољшевизма је био *религиозни фанатизам* једне од *пустињских идеологија* – какав је облик «комуна» у пустињама где је због религиозног фанатизма било забрањено сликање човечјег лика (види: Кандинский, Василий Васильевич и други представници антируског апстракционизма, Казимир Северинович Маљевич и други из круга антируске авангарде као одреда предводника рушења руске културе).

Трагове оваквог приступа, ако не и школе, можемо наћи и у самој Русији после Другог хазарског пуча који је, као и Први хазарски пуч био у две фазе (прва фаза: Фебруарска револуција 1817. г., а друга фаза: тзв. Октобарска револуција – пуч војно-револуционарних комитета 1917. г.):

- а. **19. августа 1991. године** на Преображење – да се најокорелији хазарски бољшевици (попут Јељцина и његовог окружења) преобразе у демократе,
- б. **4. октобра 1993. године**⁴⁷ када је Јељцин, у својству председника Русије, ангажовао свог шурака, генерала, да Таманска дивизија 4. октобра 1993. године из тенкова почне да пуца на Бели дом («Октябрьский переворот 1993 года», «Октябрьский путч 1993 года», «Расстрел Белого дома», «Расстрел Дома Советов») – Парламент Русије, где су се, с пушкама у рукама, бранили депутати (посланици) «Руског Совета депутатов» (Парламента).

Фото бр. ...б. Тенковима на руски парламент 4. октобар 1993. године – друга фаза Другог Хазарског пуча

Нисам сигуран у којој је мери кохерентна правна школа која је носила неуобичајен назив: «Либертарно-правна теорија права и државе/Либертарно-юридическая теория права и государства»: од лат. појма *libertas* – *слобода*, како је објашњавао професор Правног факултета МГУ Владик Сумбатович Нерсесјанц, почетком 90-их година ХХ в., који је свој приступ праву и држави називао **либералним**.⁴⁸ Назив теорије говори о томе како су тражили пут – кроз различите «либералне мантре» колонијалних сила, ни мало не водећи рачуна о интересима руског народа и о

⁴⁷ Парламентска криза од 1992. са конфликтом од 21. септембра и посебно 3. и 4. октобра 1993. године.

⁴⁸ [https://ru.wikipedia.org/wiki/Либертарно-юридическая теория права и государства](https://ru.wikipedia.org/wiki/Либертарно-юридическая_теория_права_и_государства)

интересима још 192 народа које је руски народ хиљадама година очувао у Руској цивилизацији.

Г. Научна школа «Непрекидности (СлоВенског) права и културе»

Грчком и римском праву претходила старија идеја о пореклу и природи права, јер је грчко и римско право прилично «апстрактно».

Природном праву је претходио рАзУм! Али не разум као ознака човечанства, или разум космоса или Божја воља. РАЗУМ је била визуализација «Аз» на дан дугодневице, коју су наши РасСенски/КолоВенски преци видели на себи и у себи:

- а) у облику главе којом су «вокализацијом А» преко уста опонашали то божанско јављеније «Аз» и мисао као божанску моћ човека, што и јесте нестварна реалност,
- б) у облику обрнутог «Аз» у доњем, малом главићу којим су преносили савременим језиком речено – гене предака: пенетрацијом пише, соитијем мушкога и женскога праПочетка и ејакулацијом кроз рађање деце, што су схватили као божански дар васкрсавања предака,
- в) у облику два КолоВратна система, које ми данас називамо систолни и дијастолни систем Вена, по древном називу наших предака КолоВени/КолоВини,
- г) у облику папиларних кругова и Сунчевог рађања на ноктима, што је Хришћанство одбацило, на основу ставова египатских/грчких атомиста да круг/Коло не може бити извор свега.

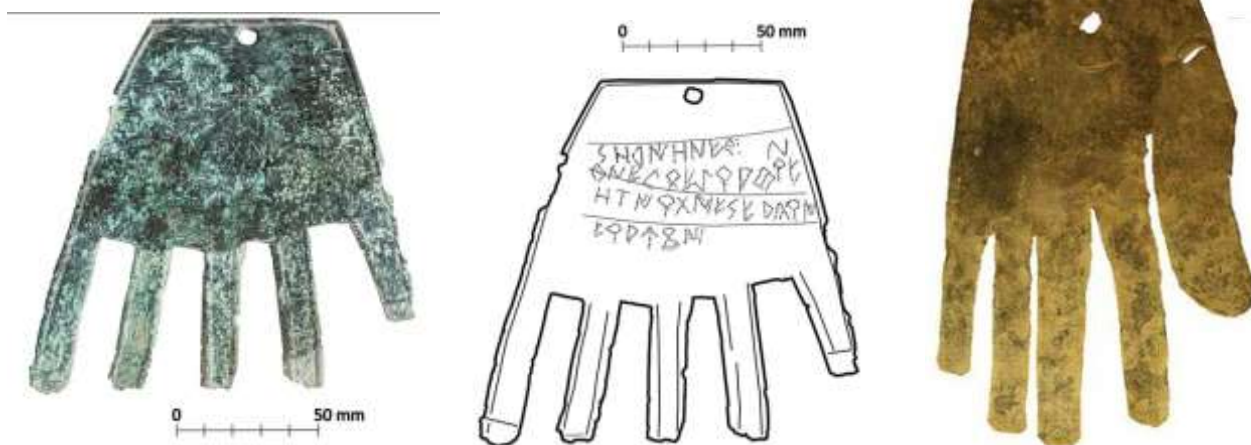

Фото бр.а: фото оберега/привезак заштитник у облику **прстију руке** нађен 2021. г. у Баскији на Пиринејима у месту Ирулеги (Irulegi) од стране археолога Aranzadi Science Society, објављено у часопису Antiquity (Cambridge University Press, Енглеска) бр. 397 од фебруара 2024. г. стр. 66-84, <https://www.cambridge.org/core/journals/antiquity/listing?q=Irulegi&searchWithinIds>

Фото бр.б: скица натпис на «оберегу» шаке из Баскије, на, могуће, древном језику «Васконаца», што потврђује древнослоВенско **схватање сакралности/божанског одраза човечје руке** <https://phys.org/news/2024-02-word-inscribed-ancient-bronze-resembles.html> Bob Yirka , Phys.org

Фото **бр.в**: рука – привезак наведен према часопису Antiquity у истом чланку

Аутор чланка указује и на могуће паралеле значаја руке као сакралног заштитника у артефактима музеја у Сарагоси (**фотов**) и музеја Хуеска (**фотог**). Ја овде наводим ове артефакте раширеног «слоВенског» схватања руке као божанског одраза Коло и идеографског приказа права.

Скриншот бр.: исечак из филма архитектке Христивоја Павловића и др Александре Бајић од 22. јуна 2015. године: могуће је да је ово реакција оптике камере али не треба искључити да су такав одблесак, право од Коло/Бога – видели и древни КолоВени/СлоВени.

Фото бр.: рука као божански одраз Коло – Сунца, која потврђује моје анализе (2b La Vispesa monument, Tamarite de Litera, Huesca, извор: Museum of Huesca)

Трагови првобитног, изворног **погледа на право**, који је очуван јер је био једноставан али генијалан **поглед на право**, а сачуван у српском и руском језику али, на истоветном језичком обрту, и у енглеском језику:

- a. право (од Бога)/(downright – **право** одоздо надоле) – као визуелна реалност на дан дугоДневице са позиције археолошког налазишта Лепенски Вир али и
- б. на**Право**/о десницу/**right**, тј. удесно/по кретању Сунца (у односу на статични објекат какав је планина Трескавац на супротној страни од Лепенског Вира), јер «Све је Коло», у којем данашњи тужилац може сутра бити тужени – контра-тужбом.

Наши древни преци нису имали проблеме као ови савремени професори, академици и, посебно, студенти – који су принуђени да схвате тај највиши *философски апстракционизам*, што би требало да се изучава на трећој години, у области теорије права и философије права.

Древни човек је видео – **право** и то **право од Бога**. То је била визуелна фасцинација праћена снагом природе, која се древном човеку често чинила као **санкција/наказање** (не од монопола физичке принуде власти, државе, јер таквих није било), већ од тог божанског Кола – кретања моћне природе.

1. Право народа на опстанак и суверено управљање

Теорија непрекидности (слоВенског) права и културе:

1. схвата **право као сложени систем** јединства: мировозрења/општег погледа на свет и околину, система вредности, правних обичаја, традиције народа и нормативно-правног система,
2. подразумева **право на постојање различитих цивилизација**, које имају своју непрекидност, а која омогућава правни суверенитет и опстанак народа, непрекидност постојања, укључујући право Срба/СлоВена на постојање, од епохе Лепенског Вира и Винче, што потврђују и културолошка истраживања, али и ДНК истраживања, па је **ометање регистровања нематеријалног културног наслеђа** Срба (које је изникло из природне појаве божанске лепоте A/Aз епохе Лепенског Вира на дан дугодневице) – облик културног и етничког геноцида над српским народом/над СлоВенима,

3. схвата да је потискивање СлоВена покрштавањем, културним геноцидом, физичким геноцидом, етничким чишћењима, НАТО хегемонијом, измишљањем новоНарода, Терминолошким ратом против народа Рас (родаАз/рода ПраПочетка) – недопустива форма геноцида над Србима/СлоВенима,
4. разликује материјалне изворе права и формалне изворе права,
5. разликује:
 - а. **право народа на самоочување** и репродукцију, у којој је елементарна и вера/знање: да се преци васкрсавају рађањем деце, која су будућност и мера сваког рАзУмног друштва,
 - б. **права појединца** (на слободу, на живот, на рад, на друга цивилизацијска достигнућа: слободу говора, слободу информисања, право да бира и буде изабран, право на три дневна obroка, али и право да штити интересе народа, СлоВена ...).

Наука се стално развија, што води све јаснијим објашњењима прошлости људске културе, друштва и права. Због тога не сме да се игнорише **епоха дрвета** у хронологији развоја човечанства и њено непрекидно трајање као – услов опстанка човека.

«Према Богишићевом мишљењу, историјска школа свој задатак није извршила јер није исправним начином испитивала и обрађивала предмет. **Богишић препоручује компаративан метод**».⁴⁹ Овај компаративни метод Богишић препоручује као метод изучавања обичаја других народа и обичаја различитих словенских група.

У темеље изучавања древног слоВенског права ставио сам **вишедисциплинарне (мултидисциплинарне) методе изучавања** различитих наука – да бисмо могли да утврдимо древно слоВенско право. Морамо схватити древну веру СлоВена, морамо схватити древне слоВенске **веде** (прве научне систематизације, како Чеси и Словенци и данас зову науку: веда).

Најновија научна открића потврђују да постоји **континуитет људске културе**, као и **континуитет (словенског) права и културе, од епохе Лепенског Вира, Старчева и Винче**, упркос свим природним и друштвеним катаклизмама које су човечанство и Словени доживели и даље доживљавају.

Данас се јавља све више научника из различитих сфера који говоре о континуитету језика, културе и слично. Тако је и рад Марија Алинеи објављен на српском језику под називом: **«Настанак европских језика: теорија континуитета»**.⁵⁰ Ђанкарло Томецоли Тицијани и Павел Серафимов истичу оправдано: **«У свом раду о Теорији палеолитског континуитета, на стр. 134, професор Марио Алинеи објашњава да је тврдња о касном појављивању Словена у Европи апсолутно апсурдна и мора бити замењена сценаријем непрекидног словенског присуства у Европи од епохе палеолита. Па ипак, Теорија палеолитског континуитета не указује тачно које су области Југоисточне Европе насељавали Словени у доба антике. Зато се понекад сасвим неочекивано, за налазе с натписима, староевропским етнонимима, топонимима и хидронимима традиционално сматраним**

⁴⁹ https://sr.wikipedia.org/sr/Валтазар_Богишић видети: Валтазар Богишић: «Правни обичаји у Словена, приватно право», Талија, Ниш, 2022. г.

⁵⁰ Марио Алинеи: «Настанак европских језика: теорија континуитета», књига прва; књига друга: «Континуитет од мезолита до гвозденог доба у главним етнолингвистичким областима», Прометеј, Нови Сад, Библиотека града Београда, 2021. г., стр. 361, назив оригинала: Mario Alinei: «Origini d'elle Lingue d'Europa, La Teoria d'la Continuita», Societa editrice il Milino, Bologna, 1996. г.

несловенским, на крају крајева испоставља да су чисто словенски.»⁵¹

Језуитско-банкарске снаге су крајем XX века патентирале договорени «Напуљски рат» међу самим Словенима, а према «Напуљским условима», потписаним 1980. године у граду Напуљу. По тим међународним условима земља која преживи грађански рат – не враћа део међународних кредита добијених у Париском и Лондонском клубу поверилаца. Тај *фиктивни рат*, са реалним жртвама довео је до отписа дела међународних кредита које је Југославија добила да би била посредник између Запада и СССР у време Хладног рата. Али је тај *фиктивни рат* био и замајак да Запад новом снагом потисне 1 000 000 (један милион) православних Срба:

1. 650 000 који су прогнани из такозване Хрватске, што је највеће етничко чишћење у Европи,
2. 250 000 је прогнано са окупираног, од стране НАТО Косова и Метохије и
3. 100 000 је прогнано из такозване муслиманско-католичке федерације Босне и Херцеговине).

Ова етничка чишћења милион људи, само због тога што су православни и због тога што су Срби, почињено је у сарадњи са САД, органима Европске заједнице и НАТО – да би око Србије стварали једнонационалне државе по моделу Рима и Римске империје. Истовремено су на читавом Балкану наметнули техничке прописе Европске заједнице, да би били **уништени трагови словенског права**.

Право је нека врста одраза друштва. Али и овде уочавамо појаву, ма како се друштво развијало, чак и скоковито, у овом или оном правцу: право се иако представља сенку друштва – мало мењало, јер је остајало као равнотежа у овом еволуционом, па чак и револуционарном (а самим тим и често трагичном развоју) друштва. Конструкција норме подразумева:

- а. диспозицију (правило понашања) али
- б. санкцију за наводно кршење диспозиције норме.

Због тога она егзистенцијална питања за опстанак и очување народа, човека, природе и космичких веза (хелиоЦентричног система и магнетских и других таласа Сунца у односу на Земљу), не могу бити предмет регулисања правно-техничким, нормативистичким методама већ правом на сопствену древну веру, где је већи степен БогоПоштовања правила понашања.

Такав систем права је мотор развоја друштва, али и центрипетална сила одржавања континуитета развоја друштва. При томе, многе силе природе и друштва теже да овај континуитет наруше. Због тога свеколики систем права, укључујући право народа, права појединца, па и верског права мора стално да се јача као *укупност правног система*.

У овом динамичном процесу ипак је очувано **прадедовско право Словена**, на коме су организовани и руски и српски народ, односно Русија и српске земље. Наша друштва су организована не само у форми држава, већ пре свега као цивилизација.

РасСенска цивилизација подразумева узајамно уважавање, поштовање и очување разних народа/родова, и то је право наших, словенских предака без обзира на то:

⁵¹ Павел Серафимов, Банкарло Томецоли: « Докази раног словенског присуства у Минојско доба на острву Крит. Ново читање Линеарног А натписа на Златном прстену из Мавро Спелио», «Зборник радова међународне научне конференције: „На изворишту културе и науке“ 21-23.09.2012.», КолоВенија, Београд, 2013. г., стр. 55.

1. како називамо право, које је основа такве слоВенске/колоВенске родовске организације: колоВенско, лидијско, етруско, руско, словенско, српско,
2. што игноришемо чињенице непрекидности права и културе.

Напомињем да реч «јустиција» (*iustitia/правосуђе*) потиче од српске речи «*устити*» (*уста*)⁵², што је тачно, пошто у првоизворнику Римског права, «Закону XII дашчица/Закону XII таблица», *субјективно право* није било подељено на *пуномоћје* и *тужбу/actio*, а тужилац је био дужан да правилно *изУсти формулу тужбе*, да би управо он добио «**право**», које је изУстио, јер суд само обезбеђује «јустицију/устењије», као двострани процес између тужиоца и туженог. Суд ће поверити тражено право оном учеснику спора који буде убедљивији у *устењу* о чињеницама и у тумачењу прописа.

Дакле, по новој научној школи «**Непрекидности (слоВенског) права и културе**» право не потиче од Бога, већ је настало из једноставног, чак генијалног схватања васкрсног, **божанског** смисла **КолоВратног јединства кретања Земље око Сунца!** То кретање ми данас називамо ХелиоЦентрични систем који несумњиво ствара годишњу цикличност промена у природи. То је данас лако објашњиво, али је та идеја имала изворно значење за поимање права – као нечега што су наши преци пре 12 200 година видели као нешто несумњиво:

1. **право од Кола/од Бога**, а истовремено
2. **наПраво** (о десницу – у КолоВратном кретању: у руском – направо значи надесно).

Универзитетска научна школа «Непрекидности слоВенског права и културе» разликује две врсте правних норми:

1. **правне норме које утврђују суверенитет народа у савременој држави**, и одређују:
 - а. права народа на самоочување,
 - б. право народа на сопствена цивилизацијска правила и односе и непрекидност културе и права,
 - в. право народа на просту репродукцију и очување наталитета, преко **доминантне вере**, која то треба да обезбеди или да буде замењена на другу веру, способну да то обезбеди вољом народа и сваког обВенчаног

⁵² Ово сам схватио на основу тврдње руског научника Леонида Николајевича Рижкова/Леонид Николаевич Рыжков: «О древностях русского языка», Древнее и современное, Москва, 2002. г., стр. 22.

пара, мушкарца и жене – који треба да се моле Богу да им подари најмање четворо деце и друштвене услове да ту децу могу да ишколују и образују као носиоце развоја друштва и народа,

- г. право народа на одређење својих народних интереса и вођа:
- i. на курилиним скупштинама основних друштвених заједница,
 - ii. на скупштинама професионалних удружења – како би се избегла нестручност и корумпираност пролетерског незнања и непрофесионализма, као облика терора над народом:
Такозване *слободне изборе*, где побеђује онај који има више пара и који влада корумпираним средствима јавног дезинформисања, треба што пре напустити – како бисмо се ослободили партократије, којом управљају службе идеолошке безбедности бољшевика, које су убацили Ватикан и Франциско Франко преко КомИнтерне, какав је био и Ј. Б. Тито, који није био СлоВен и није могао да говори ни на једном дијалекту СлоВена;
2. **правне норме које штите права појединца** као што су:
- а. право на живот, право на рад, право на слободно мишљење, право на друга достигнућа савременог друштва (струја, топла вода, интернет, ТВ и слично),
 - б. право да штите своје али и интересе свог народа, у нашем случају и права српског народа као већинског народа.

Савремене правне теорије игноришу **право народа на опстанак**, јер намећу модел *civitas/метрополиса*, који директно уништава наталитет народа. То игнорисање је довело до нестанка – такозваног римског народа, о чему сам конкретно писао у уџбенику «Етруско-римско право».

Безброј је примера како се у савременој Србији игнорише право српског народа, о чему дајем само неке кратке примере:

- а. терор над српским народом преко Устава Србије остварује се тако што се појам «српски народ» помиње само у члану 1 Устава Србије, док се појам «грађана» помиње 53 пута, у различитим контекстима,
- б. не само да Запад финансира невладине организације, које системски раде на разбијању српске породице и ауторитета ђеда и оца, већ и сама Влада Србије финансира такве организације, користећи незадовољне жене и подстрекавајући децу на насиље – у школама, и на улици, дајући већа права уличним животињама него праву (православног, РасСенског) народа на самоодбрану, у чему застрашују и демонизују и Српску православну цркву, да не би бранила територијалну целовитост Србије и да не би бранила српски народ као целину,
- в. различите невладине организације на многе начине спречавају да се организује промена у катастрофално лошој политици наталитета, где стотине хиљада људи годишње више умире неголи се рађа, што је горе него што је било у зачетку таквог концепта – *цивесу Рима*,
- г. служба идеолошке безбедности, која се стара да бољшевичке снаге очувају власт међу Србима (и по цену да им се све државе о чијој државној безбедности треба да воде рачуна: распадну) – за премијера је именовала ЛГБТ⁵³ представницу која са таквим «ореолом» обилази дечје вртиће и школе, делујући као лидер секте способне да освоји власт и користи власт за своје настране сексуалне потребе,
- д. све националне мањине имају националне савете – где могу да формирају своју националну политику, осим српског народа, који у свим органима државе води политику не у име суверена државе: српског народа, већ у интересу «грађана»,

⁵³ акроним од: лезбејка, геј, бисексуална, трансродна особа.

иако се појам «**грађанин**» не тиче питања слободе (како глобалисти/колонијалне силе то хоће да представе) већ потиче од латинског **cives**, који:

- i. **не спада** у групу права: **ius libertatis**:
 - ❖ слободни Римљани,
 - ❖ робови и
 - ❖ колони,
већ
- ii. **спада у групу права: ius civitatis**:
 - ❖ римски грађани (**cives**) и
 - ❖ **пегрени** (покорени народи),

Значи да се у овој групи римско права, а и данашњим фетишним термином «грађанин» не одређују питања слободе већ се одређује однос метрополе и колонија/пегрина (покорених народа).

2. Лична права појединаца и право појединца да брани права народа

Права појединаца – као грађана су детаљно регулисана Уставом Србије и наметнута су крвавом (анти)француском буржоаском револуцијом и крвавом (анти)руском револуцијом. Да ли се ова права остварују у систему у коме је најбројнији полицијски апарат, не само најразличнијих полицијских јединица већ и највећег система партијских и полицијских повереника?

Али у науци и правној свести често се заборавља да у права појединаца не спадају само – **права појединца** на слободу, на живот, на рад, на друга цивилизацијска достигнућа: слободу говора, слободу информисања, право да бира и буде изабран, право на три дневна obroка...

Право појединца је и да као део народа брани и традицију, обичаје предака, и друга достигнућа не само – националне мањине, којој припада, већ да брани и права националне већине што је Србима ускраћено:

1. тиме што једино српски народ као већински народ нема своје органе ни «национални» Савет српског народа,
2. тиме што је у Србији извршена американизација управног поступка и управних спорова пред Управним судом Србије.

Право јесте право од Бога али не у мистичном значењу – него у буквалном, његове визуализације и његовог пројављења пре 12 200 година, над брдом Трескавац, на супротној страни Лепенског Вира. Право је тада виђено у фасцинацији невероватне лепоте – какво се и данас појављује у зору дугодневице са позиције Лепенског Вира. Наш древни предак је схватио и право у небесном кретању, где КолоДар може у васкрсном кретању и да накаже/казни за свако несаобразно понашање тој божанској лепоти.

Научна школа непрекидности словенског права и културе указује да је у основи права био **рАзУм** као систем **веда** (првоБитних знања) родаПраПочетка, јер је **Аз/ПраПочетак** код старих Словена/**КолоВена** било: **Коло**, као **ПрвоИзворник** свега на Земљи. Ово разликује нова открића и нову научну школу «**Непрекидности (словенског) права и културе**» од «школе природног права» по томе што је:

- ❖ школа *природног права* дефинисала **природно право** као нешто што **настаје од Бога**, односно у XIX веку, као **природно право** које одговара «вишем, општем „разуму“»,
- ❖ док научна школа «Непрекидности (словенског) права и културе» пружа јасан доказ да је појам «**рАзУм**» био индивидуални назив «веда/знања», погледа на свет и етику «родаАз», односно да је «**рАзУм**» био назив вере

«РодаАз/родаПраПочетка» (РУса, СорВена/Срба), а **право** је било део вере, као поглед на свет конкретног рода (у данашњем смислу наРода: **родаАз/рода ПраПочетка**, због чега су и општа правила била исписана АзБучним «резама и чертама» на дрвеним дашчицама, које су поштоване као Дух Божји (одакле потиче и романизован појам: CoDeux/CoDex).

Нова научна школа «**Непрекидности (слоВенског) права и културе**» разликује се и од историјске школе права по томе што:

- ❖ историјска школа права разматра *континуитет* као развој идеје сваког одвојеног народа,
- ❖ док «Научна школа непрекидности (СлоВенског) права и културе од епохе Лепенског Вира» износи **доказе о непрекидности права и културе од конкретне епохе Лепенског Вира**, пре 12 200 година, када су наши слоВенски преци, на дан дугодневице видели рађање Сунца, на супротној страни Лепенског Вира – тако што Сунце, својим кругом над планином Трескавац и својим Сунчевим зрацима, око те планине формира «**А**» односно «**Аз**», које су они схватили као **Коло** (божанске лепоте соитије мушког праПочетка/Сунца и женског праПочетка/мајке Земље, што је узроковало дуалност у праву и *iustititi/jустицији*) али и видели Сунчев зрак као Дух Божји:
 - ✓ право од Бога и
 - ✓ у кретању наПраво (на руском: о десницу, надесно).

За старе Грке, који су се доселили из Египта, ова двојна/дуална узајамност, према којој је све настало из те «нуле/крuga/Аз/ПраПочетка», била је неприхватљива идеја, јер су развили, такође исправну теорију «атомизма», да на свету нема празног простора круга/нуле, и све је испуњено до најситнијих невидљивих честица: атома.

Ово је поуздан доказ да је *извор римског права* било **етруско право**, а не право из наводно *грчких колонија*, јер је реч **колонија** скраћеница од појма: **Коло(Ве)нија**, односно **КолоВени**.

За древне СлоВене «**Аз**» је било «**Коло**», које својим узајамним кретањем Мајке-Земље око Сунца – ствара венац живота на Земљи. Реч «СлоВени» настала је од речи «Коло», јер су Стари Словени веровали да «Коло» ствара венац живота (рода ПраПочетка/родаАз) на Земљи, а почетак за ове наше древне претке био је Коло/Аз, због чега су реч «РазСиа/Русија/Россия» и реч «КолоВенија» синоними, па због тога Вини/руски: фини/српски: Финци и даље Русију зову: Венае/Венеа.

Од 1987. године бавио сам се научним радом на водећим московским универзитетима, где сам докторирао на Московском државном универзитету им. М. В. Ломоносова, који је 87 универзитет на Шангајској листи универзитета и радио званично као професор и руководилац катедре Међународног, словенског и еколошког права, где сам, после скоро сто година од пуча у Петрограду, на универзитету МНЕПУ обновио научну и образовну дисциплину «Словенско право», које се у свим озбиљним научним уџбеницима о правним системима третира као посебна **породица права**. На истом универзитету сам изградио Музеј «**Непрекидности словенског права и културе од епоха Лепенског Вира и Винче**», који је био регистрован у Регистру музеја Русије који води Министарство културе Русије под бројем КОПУК-142216.

На универзитету МНЕПУ основао сам «**Научну школу непрекидности (слоВенске) културе и права**», у оквиру рада које је од неколико универзитета и једног института Руске академије наука, 19.12.2014. године потписан: «Општи међународни споразум о организацији и учешћу у мултидисциплинарним научним истраживањима

словенског права, културе и историје Словена», у оквиру којег сам одређен за председника Научног савета ових истраживања.

Право је било «КолоАз» рода или латинизовано – **іАз**, од чега је настало *fas* а одатле – **ius gentium**, који је постао извор **међународног приватног права**, иако:

- ❖ нација као појам настаје у доба верских ратова после Аугзбуршког мира 1555. и Вестфалског 1684. године, када су становници једне регије идентификовани са том територијом («Cuius regio eius religio/чија регија тога и религија», ако је кнез био католик онда је цела регија постајала католичка), по римском принципу: «Сви становници територије Рима су Римљани»,
- ❖ док се израз «род» односи на све живе представнике «(на)рода», све њихове претке, као и све њихове потомке.

Због тога је више него икад важно схватити да држава нису само ови крупнији који је номинувала дубока држава, Ватикан и друге «непоменице», које манипулишу тим марионетама. Због тога данас треба имати у виду да право није само оно за шта укључе своје картице **октроисани/назначени појединци**, који се представљају као посланици Скупштине, а које норме назову – законима. Право је живи организам и Коло закономности у коме се све враћа «на круги своја» и сваком по заслугама. Али у том Колу ми не можемо претварати Бога и његово Коло у свога слугу већ морамо служити том божанском Колу:

1. да имамо укупност веровања, погледа на свет, традиције предака, и свих осталих правних правила која ће обезбедити очување народа и просту репродукцију, да се рађањем деце васкрсну преци које смо изгубили у знатној мери и дејством непријатеља српских/словенских,
2. да имамо норме које ће обезбедити слободе појединца, које неће бити на уштрб права српског/словенског народа.

РодоВерно или Етруско/РасСенско право (на латинском: **ius gentium**) је очувано на острву **Родос** (грч. **Ρόδος**, лат. **Rhodus**), које погрешно преводимо као о. **Родос**, иако префикс «**ос**» на грчком означава именицу мушког рода⁵⁴ (због чега су имена НиколаОс и Александрос преведена са грчког: Николај и Александар), те је правилни назив овог острва на српском језику: острво **Род**, на којем је острву:

- ❖ постојало божанство Коло (у облику огромне скулптуре која држи ватру како би спречила непријатељске бродове да уђу у луку), које ми неправилно преводимо као: **Колос**,
- ❖ која композиција постоји и данас у виду годишњег циклуса «Коло» – божанског годишњег кретања Сунца, у облику скулптура:
 - ✓ «срне» на једној колони (где као да је једна нога скулптуре Коло/КолоСа са острва Род/Родоса) и
 - ✓ «јелена» на другом стубу (где је стајало друго стопало скулптуре Коло/Колос са острва Род/РодОса), јер сваке године јелен мења рокове тачно у одређено време, те у укупности тамо и данас стоји - Коло.

Родос није усамљен пример где се очувао и смислено и визуелно појам **Коло**. На острву Лемнос, које је на улазу у Дарданеле, очуване су у једној гробници две посмртне плоче које је, применом српске и руске АзБуке прецизно ишчитао Светислав С. Билбија,⁵⁵ али наши научници и педагози то не користе у настави ни у школама ни на универзитетима, јер робују забранама – да се СлоВени не смеју

⁵⁴ Ово грчко правописно правило сазнао сам од лектора Љубице Наранчић.

⁵⁵ Светислав С. Билбија: «Староевропски језик и писмо Етрураца», Мирослав, Београд, 2000. г., фототипско издање: поглавље Lemnos – Комеморативна плоча са острва Лемно стр. 171-189. Stenton S. Bilbija: «The Mummy of Zagreb and other Etruscan, Lydian and Lycian written monuments», «Мирослав», Београд, 2016. г., стр. 61–64.

спомињати на такозваном Балкану (па ни Пелопонезу и Медитерану) пре петог века.

Фото бр.: Божидар Митровић, аутор теорије о непрекидности права и културе СлоВена/КолоВена – снимљен на острву Род, које ми неправилно називамо Родос

Фотографија бр.а: артефакти Бородинског Акерманског ујезда Бесарабске губерније 1912. године: украсна игла, бодеж са знаком Кола (КолоВрата S) и врх руског копља

Отисак плоче бр. б: «Ова камена плоча исписана етруским писмом нађена је 1885. године приликом археолошких ископавања на острву Лемно», према наводима фонетског ишчитавања Светислава С. Билбије

Директорка Историјског музеја Србије ми је саопштила 22.12.2020. године да експонате културе Винче не могу приказивати у новој згради овог музеја, јер се историја Србије не може спомињати пре седмог века – на шта сам јој ја и званично мејлом тражио пропис – где је та забрана наведена, али ми она такав пропис никада није доставила.

Таква антисрпска и антисловенска деловања не можемо игнорисати већ морамо констатовати да и таква кривотворења права и умањења права српског народа, односно СлоВена – несумњиво постоје.

Бородинска ризница (Бессарабский клад)⁵⁶ који се чува у Државном историјском музеју на Прекрасном тргу у Москви, а датира се «на почетак друге половине II миленијума п.н.е.»⁵⁷ потврђује да се ради о **руском копљу централне Русије** са очуваном симболиком «**Аз**» и несумњивим симболима Коло на мачу у форми «» и форми КолоВрата: «**S**», што су несумњиво делови назива: КолоВени.

Научна школа «Непрекидности (СлоВенског) права и културе» даје јасна, једноставна решења о непрекидности слоВенског права и културе од епоха Лепенског Вира, Старчева и Винче – до данас. Прецизно научно разјашњење да је првобитно значење речи СлоВени било КолоВени – представља научну парадигму која превазилази идеолошке заблуде египатских/грчких атомиста, које су заблуде прихватили Латини/ касније Римљани а онда и остале идеологије из пустиње које су развиле придошлице из Египта преко папируса/библоса и њима исписаних јеванђеља.

⁵⁶ Бородинский клад (Бессарабский клад) — находка близ села Бородино Аккерманского уезда Бессарабской губернии (сейчас в Тарутинском районе Одесской области, чува се у Историјском музеју у Москви: «Государственный исторический музей», Државни историјски музеј, Москва, 2007. г., стр. 18/19.

⁵⁷ Штерн Э. Р. Бессарабская находка древностей 1912 г. // Материалы по археологии России, № 34. — П., 1914. — СТР. 1-14, 1 табл. https://ru.wikipedia.org/wiki/Бородинский_клад

Научна «школа непрекидности (СлоВенског) права и културе» живи и развија се. После мог одласка из Москве 20. априла 2020. године, и доласка у Београд (где се нисам вратио за стално), у Москви, без мог знања и без мог личног утицаја, предавач са Универзитета МНЕПУ Јерохин Николај ИВанович објавио је књигу «Право. Нова стара руска идеологија/Право. Новая старая русская идеология». Мој колега Николај ИВанович је анализирао радове многих античких мислилаца, средњевековних научника и савремених аутора о природи и суштини права, правде и морала, посебно се осврћући на одређење појма «нације» и «народа». За основе свога рада и закључке је изабрао моје радове и ставове о разлици између *цивилизације рода и територијалне цивилизације Рима*, о непрекидности руске/РасСенске цивилизације од епохе Лепенског Вира и Винче, о компарацији *Руске цивилизације и територијалне цивилизације Рима/Европе* (у мојим радовима на неколико хиљада година и те исте компарације код Данилевског на свега двеста година), моја открића о Терминолошком рату који се хиљадама година води против народа **Рас**, о изворном појму **РАз/Аз**, о настанку појма култура из староруског појма **Коло**, о првобитном значењу речи СлоВени: **КолоВени**. У том духу Јерохин исправно и насловом закључује, да је управо тако **објашњена суштина** права и непрекидност слоВенског/руског права и културе – нова стара руска идеологија.⁵⁹

Велики прегалац Боке Которске у Црној Гори Васко Костић, инспирисан мојим тумачењем симбола *шестан* и научним открићима о непрекидности словенске културе, сачинио је своју књигу «Крст и кругови: мистичне или логичне везе» (НВО «Матица Боке», Тиват, 2012. г., стр. 18) те је он очигледно следбеник Научне школе НЕПРЕКИДНОСТИ слоВенског ПРАВА И КУЛТУРЕ, и пре него што је она формализована у иностранству. У Рисну, у Боки Которској су **древнослоВенски мозаик** са приказом КолоДара/каленДара назвали «Римски мозаик», иако садржи КолоВратни знак Шестана, који се популарно назива знак Перуна, који је Васко Костић наша и на улазу у храм св. Георгија манастира Бања код Рисна.

Фото бр.: Сертификат о мом учешћу 2. новембра 2022. године на научној конференцији на универзитету РАНХиГС у Ростову на Дону са научним радом под називом «Универзитетска научна школа НЕПРЕКИДНОСТИ ПРАВА И КУЛТУРЕ (СлоВена) као основ обједињавања СлоВена»

На Универзитету РАНХиГС Ростова на Дону 2. новембра 2022. године у оквиру II сверуске конференције са међународним учешћем «Духовно-моралне и социокултурне основе народног јединства и сагласја у праву» говорио сам на тему: «Универзитетска научна школа Непрекидности права и културе СлоВена – као основа уједињења СлоВена».

⁵⁹ Николај ИВанович Јерохин/Ерохин Николай Иванович: «Право. Новая старая русская идеология», «Сам полгиграфист», Москва, 2021. г., стр. 69, 77-94, 96, 97...

У Руској академији наука било је предвиђено да из Србије 10. новембра 2022. године само поздравим учеснике научне конференције «Тридесетогодишњица научне школе Никите Мојсејева и савремени свет», али је моје излагање изазвало нескривену пажњу јер сам говорио не само о школи Никите Мојсејева, већ да је на истом универзитету МНЕПУ (чији је један од оснивача био тај велики руски академик), никла и школа «Непрекидности словенског права и културе», чија открића и достигнућа имају значај и за разумевање одбрамбеног деловања Руске армије на «оКрајини Руси» (коју је Ватикан преименовао у Украјину, у оквиру Терминолошког рата против народа РАС), тако да Руска армија брани не само руску државу и руски народ на оКрајини Руси, већ брани и Руску цивилизацију, где је очуван принцип да на простору Русије, поред руског народа постоје и слободно живе још 192 народа, пошто се и српски народ до 1848. године звао РАС (родАз/родПраПочетка). На основу тог поздравног излагања – које се претворило у предавање о непрекидности права и културе, организатори са Универзитета МНЕПУ и Руске академије наука су ме замолили да им доставим и рад, што сам и учинио.

Д. О сметњама – фалсификатима који онемогућавају сагледавање непрекидности права и културе

Римска империја је опробаним методама деловања правника и тужиоца Понтија Пилата подметнула Словенима многобројне будалаштине, преваре и фалсификате, како би изнутра дезоријентисала Словене, деморалисала и избрисала историју Словена. У том значењу посебно се истичу следеће, благо речено, несаобразности и преваре:

1. Преци се не васкрсавају рођењем деце већ ће доћи неки Месија из пустиње који ће васкрснути све упокојене,
2. Непознато је првобитно значење назива «Словени»,
3. Словени немају историју до V века,
4. Словени су били неписмени до доласка Ћирила и Методија,
5. Непознато је, шта је старије – АзБука или «глагољица»,
6. Пресељавање Словена у VI–VII веку са севера на југ и са југа на север,
7. Арапске цифре називамо по Арапима, иако они признају да их нису осмислили.

Овим констатацијама не желим било чиме да оспорим романтичарски дух и веру хришћана јер се у веру – не сумња, већ се фанатично верује у верске догме, јер то води и смирењу и спасавању човека, а често и физичком спасавању као када се, само уз фанатичну веру, може прећи пустиња или превладати друго, слично искушење. Обрнуто, већ сада, реално, постоје могућности да се из костију упокојених изведе ДНК податак, а убудуће ће, вероватно, бити створени услови да се издвоји ћелија и оживи прво диносаурус а онда, могуће, и упокојени човек. Дакле не треба сумњати у хришћанску догму коју је Римска империја пласирала да би драстично смањила наталитет Словена, који су веровали да су преци свети, па се сваки обвенчани пар мушкарца и жене пред дрветом – записом предака, молио Богу да им подари најмање четворо деце да би васкрснули претке мајке и претке оца/мужа. А древни Словени су то реално видели јер деца несумњиво личе и/или на родбину оца и/или на родбину мајке и преносе гене предака.

Назив неког народа може бити и апстрактан. Али се око првобитног значења речи Словени испреплела цела монструозна «научна» расправа. Тако «Етимолошки језик руског језика», немачког научника Фасмера, садржи преко тридесет различитих претпоставки које су подигнуте на ниво теорија, иако имају свака тек по неколико реченица, најчешће нелогичних претпоставки, и ништа више. Тајна је у томе што првобитно значење речи «Словени» има дубоки религиозни, културолошки и

цивилизацијски смисао и открива прву културу и најстарију цивилизацију у Европи и свету, која је својим крупним открићима цикличности и васкрса природе, претходила египатској, грчкој и римској цивилизацији и одржала се благодарећи томе, што су носиоци те културе и цивилизације били СлоВени, управо са тим првобитним смислом: КолоВени. Због тога се то фанатично скривало, фалсификовало и искривљивало у многим списима, да би се управо то прикрило и да се не би открило да су СлоВени, ВЕнеи, Венети односно КолоВени били оснивачи и Рима, чије је првобитно значење било Раз односно Рас.

Тако је у Терминолошком рату под барјацима претходника «глосатора» и «логографа» промењен назив **КолоВени** на десетине других изведених назива да би се КолоВени/СлоВени **потиснули** (геноцидом, стварањем новоНарода, етничким чишћењима, асимилацијом са Латинима, Италицима, стварањем нових религија, стварањем нових сакралних појмова и божанстава, наметањем новоЈезика, нових религиозних организација и стотине других начина етноцида, етничких потискивања и слично). Тако су СлоВени изгубили историју до V века јер их објективно није било под тим погрешно ишчитаним називом зато што су хиљадама година пре тог V века постојали под називом КолоВени.

Тврдња да су СлоВени били неписмени до доласка Ћирила и Методија је велика измишљотина. Опште је познато да је Константин (право име будућег Ћирила/Кирила) Философ био СлоВен/ХелВен и са њима живео у Солуну и **изучавао писмена наших слоВенских предака** у библиотеци у Солуну. Константин Философ је у Риму био покрштен те му је наденуто име: Ћирило/Кирило. Дато му је то ново име како би било сазвучно са појмом «курулица», пошто је «курулица» била обредна АзБука фалусне форме куроса/пише, јер су њоме писани записи и молитве и упутства како рађањем деце васкрснути претке. Убрзо пошто је покрштен у Ватикану, Ћирило је – умро, јер се основано претпоставља да је био отрован. Да се то не би открило, чак му је и тело избачено и бачено ван гробнице. Према наводима католичког надбискупа Хочевара – у Риму нема ни једног јединог доказа да су Ћирило и Методије измислили било какво писмо за древне Словене. Тако је јасно да су обредна АзБука која се звала курулица и АзБука постојале хиљадама година пре Константина Философа (покрштеног у Ватикану именом Ћирило/Кирило/Курило) који са именом Ћирило никад није ступио међ Словене.

Е. О научним открићима, која омогућавају да се схвати непрекидност (слоВенског) права и културе од епохе Лепенског Вира

После бољшевичке катаклизме којој је био изложен посебно руски, али и српски народ и остали СлоВени, ми се нисмо ослободили те напасти која је захватила бирократске структуре власти у Европској заједници, коју је пројектовала америчка обавештајна служба, да би у дужем периоду елиминисала Европу као конкурента пошто су САД организовани као корпоративни а не као државни систем.

Да би се схватила непрекидност слоВенског права и културе морамо поћи од темеља те културе и визуализације права – пре 12 200 година. У том циљу морамо схватити нека битна научна открића до којих сам дошао на основу мултидисциплинарних истраживања, а поводом фреске «Српски чудотворци» у Архангелском саборном храму Московског Кремља:

1. првобитни назив «град» Рим био је: **РАз**, односно **РАс**, што је означавало да га је основао «род **Аз**», односно «род **Коло/СлоВена**» (који војна и религиозна олигархија Рима и дан-данас покушава да потисне), јер је каснијим графичким променама сакрални појам **Аз**:
 - i. окренут, па је назив «Раз» латиницом исписиван коришћењем обрнутог симбола **Аз**: **RVm**, јер је «**Vm**» остатак «**Аз**»,

- ii. приказан кроз идеографски знак духа Божјег: «i» у коме је тачка Сунце а усправна линија Сунчев зрак/дух Божји, па се у многим језицима пише: Rim,
 - iii. исписан и у колоВратном симболу «и»: Рим,
 - iv. исписан у свом основном значењу круга/Кола као: Roma,
 - v. у пољском језику назива у изворном значењу (A)z: Starożytny Rzym,
2. идеографске идентичности МОС (М=О=С), БОС (Б=О=С), КОС (К=О=С) појашњавају да се ради о знаку и значењу: Коло, па су називи:
- i. Москва скраћеница од МОСКоВија, а тај назив скраћеница од Боуки/Божанствена КолоВенија,
 - ii. Босна је скраћеница: БосВенија, односно: Божанска Венија,
 - iii. КосоВа скраћеница од КОС – КолоВенија у истом смислу (Божанска) КолоВенија,
3. Азбука – је божански дохришћански акростих исписан писмом СлоВена,
 4. Обредна Азбука (о преносу знања како се рађањем деце васкршавају преци) је имала назив: **курулица**, а њен нови назив је – глагољица,
 5. КолоВени је било првобитно значење назива СлоВени,
 6. Азбука је била одраз погледа на свет/мировозрење,
 7. Азбука КолоВена (СлоВена) потиче из периода Лепенског Вира,
 8. Из назива «ВиниК/ВиниКоло» настао је назив «ФиниК/ФиниКијци», односно «ФениЧани», па је логично да су дошљаци из Египта АзБуку преузели од тзв. Феничана – Веничана/Вена/КолоВена/СлоВена.

Неспорна је чињеница да је грчко писмо за основу имало феничанско писмо, а Феничани су једна од грана Веничана, односно СлоВена јер је појам «**ФиниК**» био скраћеница исписана икавицом РасСенском/српском АзБуком лидијског периода фонетским знацима и идеографским знаком Коло, које је прецизно исцртано на «кнемиди/потколеници» из Горње Винче:

Графички приказ бр.а: назив **Вини** са каменог блока у граду Сарду, престоници Лидије, исписан фонетским АзБучним знацима, српском икавицом (означен бројевима: 5, 6, 7, 8) и идеографским знаком који означава **Коло** (означен бројевима 4 – 1, ради компарације са истоветним фонетским азбучним знацима са «Златне плочице» из града Пиргија, сада Санта Маринела/Санта Севера у Италији)

Фонетско разјашњење брб: фонетско разјашњење натписа из града Сарда исписано савременом српском АзБуком (ВиниКоло: венац, **род Коло**)

Схема бр.в: схематски приказ кнемиде/потколенице војника/перјаника КолоВена, епохе Гласинац 1800 г. п.н.е., која прецизно означава **Коло** – четири велика круга симболишу својом симетријом **крст Сунца**, а четири мала круга формирају **крст Мајке-Земље**, док је у централном

кругу идеографски знак који симболише то **Коло**, идентичан натпису **ВиниК (ВиниКоло)** са каменог блока у Сарду

Схема бр.....: **КолоВенски** војник са потколеницом/кнеמידом која га је штитила не само физички, но и духовно, јер је он перјаник – заштитник **рода КолоВена**

Фотографија бр.: проф. Митровић на једном од часова **Римског права** објашњава студентима како је од натписа **ВиниК (ВиниКоло)** у «Терминолошком рату» настао појам «**ВиниКијци**» а одатле «**ФиниКијци**» и даље непрепознатљиво «**ФениЧани**» од чије су АзБуке дошљаци из Египта направили тзв. Грчко писмо

Ово ће даље бити јасније, али ће и ове кратке цртице о битним научним открићима омогућити да пажљив читалац и сам почне да извлачи закључке и пружа нове доказе.

Да се схвати непрекидност слоВенског права и културе, мора се разумети да су први лекари (на руском језику и данас: врач) у епохи Лепенског Вира били: **врач(ев)и** и да су лечили народ:

1. **КолоДарним, тајним знањем**, које ми данас називамо каленДар, јер су знали када ће се Сунце «вратити» у свој снази и излечити својим светлом, енергијом и зрацима обневиделе, рахитичне, депресивне и многе друге, што чини и данас а што је само хришћанизовано и очувано у Библији и другим записима на египатским папирусима,
2. **вином**, као енергијом Сунца – очуваном кроз винову лозу,
3. **икром** богиње Морене – рибе моруне, из рода јесетре, која се мрестила у тачно одређено време године, преко чега су одредили КолоДарну цикличност и спасавали људе у време несташице хране, јер је то за њих био БожјиДар, те је богиња Морена спаситељ од помора,
4. **травма** као целини Кола (небесног-људског-природног).

Да се схвати непрекидност слоВенског права и културе, мора се имати у виду да је:

1. храна за Србе, односно СлоВене (који су се до 1848. године звали РАС) имала сакрално/божанско значење од епохе Лепенског Вира,
2. исхрана је морала да одговара вери, чије је име било **рАЗУм**, односно да одговара **КолоДару**: тајном знању СлоВена (када сејати, а када жњети), које ми данас називамо **каленДар**, одакле проистичу и хришћанизована знања о пошћењу/посту односно постовима, према КолоДарним променама у природи,
3. и данас Сунце на хоризонту има три екстремне тачке:
 - 3.1. најнижу тачку ГЛАВУ у време зимске краткодневице,
 - 3.2. двоструку тачку пресецања, у време пролећне и јесење равнодневице
 - 3.3. највишу тачку **главу Аз** у време летње дугодневице када се појављује над планином Трескавац и својим кругом и Сунчевим зрацима око планине формира божанске лепоте А, односно Аз, као небесно Коло ГОДишњег васкрсавања природе.
Због тога у свакодневној исхрани постоји тројство (које је и данас очувано у руским јеловницима):
 - А. прво јело — супа,
 - Б. друго јело — кувано (поврће и месо или печено месо за снагу)
 - В. треће јело — колач.Тако су постојали и постоје:
 - I. питоси за храну (срп. питање, рус. питањије) као три лонца у једном, који се налазе у етРуским селима тзв. ТарКВиније,
 - II. правила да треба да једете **три пута** дневно.
4. смисао вере РАЗУма је пратио и остале форме разумевања свакодневице и човека као бића:

- 4.1. **горњи Аз** је глава којом се преноси божанска мисао јер су округлим устима опонашали **Аз** око планине Трескавац и тако вокализовали **А**, што и данас логопеди чине кад обучавају децу да проговоре,
- 4.2. **доњи Аз** је обрнута глава у облику **пише** (мушког полног органа) којом се, веровали су, чини божанско чудо – васкрсавање предака **соитијем мушког и женског пра почетка**,
- 4.3. човека су схватили као одраз небесног Коло јер су уочили:
 - а. да у организму човека постоје два КолоВратним система, које ми називамо *сistolни* и *дијастолни* **венски** систем по називу **КолоВени** јер је то био првобитни назив за **СлоВене**.

𐌆𐌆𐌆𐌆𐌆𐌆𐌆𐌆

8 7 6 5 4 3 1

Originally the word „Slavs“ meant „KoloVeni“, as written in the sixth century BC in AzBuka (Cyrillic AlphaBet) letters of Etruscan epochs (read from right to left) on a Gold plaque found in 1961, in the small town Santa Severa in Italy (Etruscan city Pyrgi)

* KoLoVenİ: People (family/ Ancient Nation) who respect KoLo (YEARly cycle of displacement of planet Mother- Earth's movement around the Sun: Heliocentric system as known in modern language) which creates the life cycle on the planet Earth.

КолоВени

1 2 3 4 5 6 7 8

Correct spelling of the ancient name ‚Slavs‘ with modern Serbian graphics and spelling, the letter ‚V‘ is written with a capital letter for spotting identity.

СлоВени

1 3 4 5 6 7 8

The modern meaning of the word „KoloVeni“ is written contemporary Serbian graphics „Sloven“: black is shown a letter „S“ which is read incorrectly, and the letter „V“ has a lot to spotted identity

слАВяне

1 3 4 5 6 7 8

The modern meaning of the word KoloVeni (the Slavs) written on the Russian language, the letters „A“ and „V“ are written in uppercase to make it easier to notify the unit with the original.

SlaVs

1 3 4 5 6 7 8

The term „Slavs“ (KoloVeni), written in English, as well as in Scotland, Ireland and Wales has been retained many KoloVens / Slovenian words such as: God / God; Aryle / Year / WEAR round; KoloVin / HalloWeen / Scotsman. HeluVin

SlaWen

1 3 4 5 6 7 8

The following Latin and Greek alphabetic misunderstanding of phonemes in the name of „KoloVeni“ the Germans word KoloVeni write: SlaWen.

𐌆𐌆𐌆𐌆

4-1 8 7 6 5

The term „ViniKolo“ (ikavian variant of the word „KoloVeni“ from the XI century BC) from the city of Sard written in AzBuka (Cyrillic AlphaBet) letters Lydian epochs (numbered 5, 6, 7, 8), and ideographic symbol (numbered 4-1 for comparison with the Etruskan inscription “Kolo”).